

בשמייר

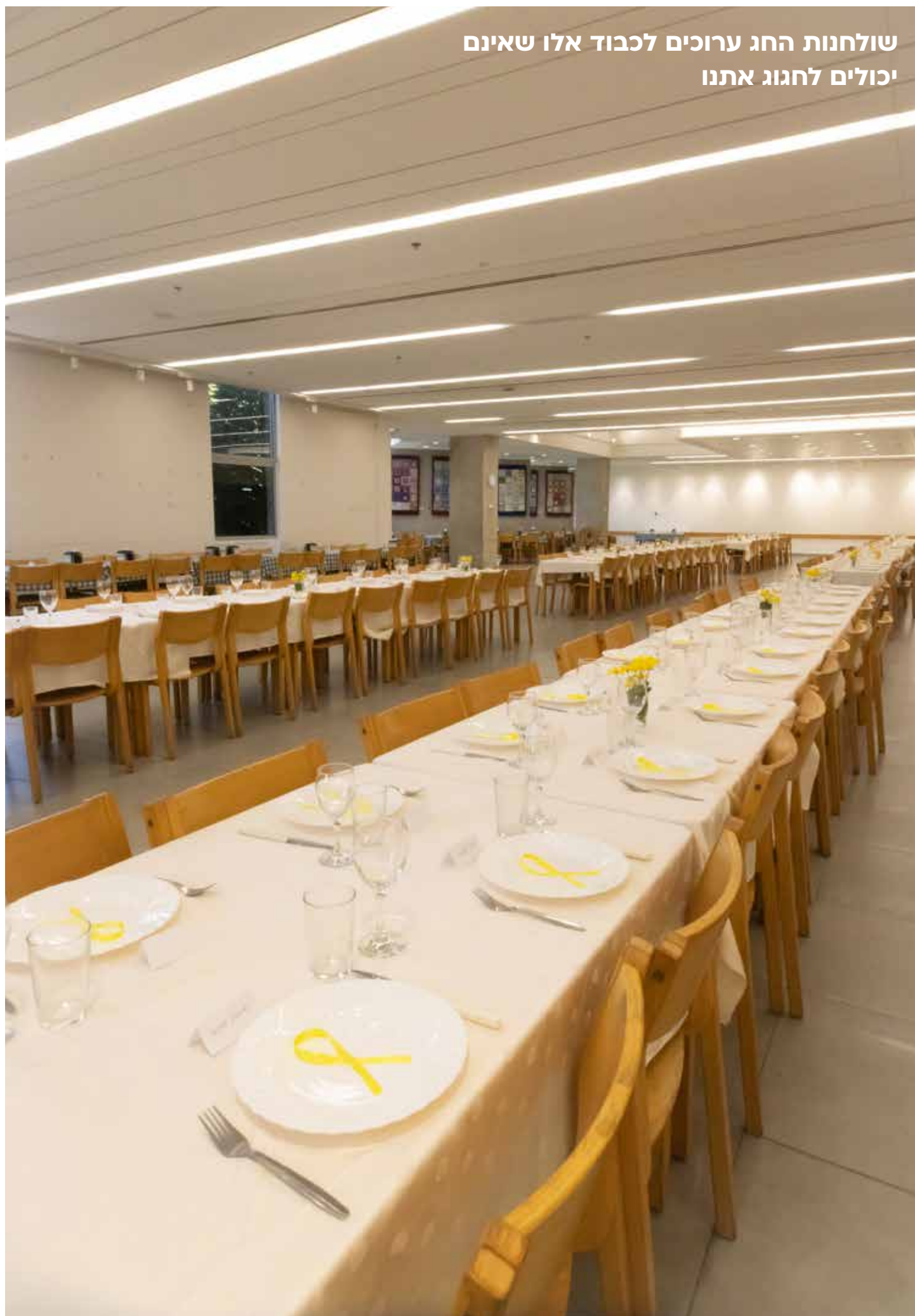
גליון 129

19.04.2024

י"א ניסן תשפ"ד

שולחנות החג ערוכים לכבוד אלו שאינם
יכולים לחגוג אתנו

תוכן העניינים

ראיון עם יוסי מיכאלי / גדי להב
עמוד 14

מאבק החטופים - ראיון עם ישי דן / נעמה אבני-בייפוס
עמוד 18

פינת הטבע של עירית / עירית שני
עמוד 22

שירים / נימי קודלש
עמוד 23

ראיון עבודה: אייל צרויה
עמוד 24

מיומנה של רכזת הגיל השלישי / איריס פינקו-סרף
עמוד 25

שולחן עורכות
עמוד 4

על חירות / ניר יהודאי
עמוד 5

סיפור חיים מרגש ומסר לצידו / יובל יגר
עמוד 6

פרוטוקולים של מזכירות רחבה ואסיפה כללית
עמוד 8

עדכונים מהגיל הרך / מירב סולומון
עמוד 10

בגינה שלי : הגינה של מלי כרמון
עמוד 12

מהנעשה באורווה / נעמה אבני-בייפוס
עמוד 26

מהמטבח שלי / רות בן זאב
עמוד 27

דילמות ותובנות על הנהלות הקהילה / הלל אפרת
עמוד 28

החידון של גדעון / גדעון ורדי
עמוד 29

תרבות חיינו / צרויה רון
עמוד 30

נזכור - נפטרו בחודש אפריל
עמוד 31

בשמיר

עורכות: נעמה אבני-בייפוס ומירב גרץ-רון.
מעצבת: יעל קמחי-אוראל.

מדורים קבועים: עירית שני, רות בן-זאב, איריס פינקו-סרף, גדעון ורדי, ניר יהודאי, נמרוד קודלש.

שולחן עורכות

יחד עם הלא-שגרת. יש בו ריאיון עם ישי דן, מורי ורבי מימי עיינות ירדן, העושה לילות כימים להשבת החטופים שבהם היו שלושה מבני משפחתו ואחד מהם עדיין שם. יש גם ריאיון אישי עם יוסי מיכאלי, שלאחר שנים רבות פרש רשמית משפט התפקידים שמילא בשמיר; יש דו"חות של בעלי תפקידים, היכרות עם גינה יפה ועם אנשים מעניינים, מאמרים נוספים, וכמובן המדורים הקבועים שלנו.

ובנימה אישית - אחרי חצי שנה יצאתי שוב עם חברותיי לרכוב על סוסי האורווה שלנו, ונזכרתי עד כמה הרכיבה מביאה מזור לנפש. לאחרונה האורווה מתחדשת ומשתפצת, ועל כך שוחחתי מעט עם רענן שילוח, כפי שתקראו כאן. הסוסים לא מתרגשים מיירוטים ואזעקות, ויש משהו בקיום הבטוח והשלם שלהם שמסמן גם לנו שאולי יהיה בסדר. הלוואי! אני מאחלת לכל אנשי הקהילה שיחוגו את החג הזה בשמחה ושלווה עם משפחותיהם, ושמתוך הסערה נגיע בקרוב לחוף מבטחים. שלכם, נעמה

שלום לקוראינו היקרים,

שוב מאמר מערכת, ושוב אני יושבת ומתבוננת בייאוש, שמתבונן בי בחזרה. מסביב - פריחה וירוק וזרימת נחלים; הכנות לפסח וכמעט שיגרה. אבל מבית - עברה חצי שנה מטבח אוקטובר 2023. וקל מאד לשקוע בייאוש: עוד נופלים, עוד נרצחים. עוד "הותר לפרסום". ואין תוחלת.

כולנו מנסים לייצר שיגרה כלשהי, לעשות את הדברים הרגילים. אבל כל מפגש עם חברה או חבר משקף שוב את עצמנו: מה יהיה? שואלים כולם... מה יהיה? ברור שממשיכים, אבל לאן פנינו מועדות? הרי אובדן היחידים הוא רק חלק, ומה עם המדינה שלנו? מה יעלה בגורלה?

בפרוס עלינו חג הפסח הזה אני מתפללת לדבר אחד: שתבוא חירות לחטופינו המוחזקים במחילות ההרג והרשע של החמאס. שיזכו להסב עם משפחותיהם לשולחן החג. שאולי אולי בסוף, יהיה לנו באמת חג שמח.

העלון שלפניכם מנסה לשקף את השגרה שבחיינו

לחברי המלכיות הרחבה דגן אבישי, ניה
אדוט, גבע אהרון, רני בר נור, דבי וולטרמן
וייסמן, מירה וולטרמן, אביטל יהודאי, זמיר כרמי,
גיא אלהב, ג'ורג' לוי, שני לוי, וולטר מוצניק, מורן
מוצניק-גדרי, עופר מרקמן, אילן פיקמן, מאיה
פזר בן יעקב, אמיר פרטיג, אדי קודש, עמרי
רומי, נעה שחר, מעין שואל, נוצי התנשבים
פזית כורידן וניר רייכמן.
ולחברי הנחלת הקהילה חיים היינברג, אבי חזן,
דבורה מוצניק, אריק סגל, אלן צליק, זהר קד-
מון, טלי רומי-אהרון, ניר שואל.
ברכות לרגל בחירתכם לתפקיד החשוב.

עלו והצליחו!

לשירה ושי צור-חסידי
לעמי ורונת, ולכל המשפחה הרחבה
מלך טוב להולדת הבן והנכד

נעם

מכל בית שמיר

חברות וחברי הקבוצה. במקביל לקריאה ולימוד בפרשות השבוע, אנו גם קוראים ולומדים בספרי התנ"ך, לפי סדר ההתקדמות של פרויקט 929 - תנ"ך ביחד. השבוע קוראים בפרקים הראשונים של ספר זכריה, ולהלן התרשמות שלי ממה שמסופר על הנביא המעניין הזה ובשמו, בהנחה שיש בדברים נגיעה גם לחירות מתכתיבי חשיבה פוליטיים:

אנו בעד הנביא זכריה
כי אין עוד כמותו לא יהיה לא היה
להביא נחמות לעם המבואס
בין לחצי חזבאללה, מנהיגיו והחמאס
ואיראן ופת"ח ושאר מרעין בישיין.
ונביאי זעם עם דברי כיבושין.
כי זכריה ידע לפנק ואיני מגדים
כמו מסז'סט מדופלם עם שמן אגוזים
והוא בטח ישמור לנו חסד נעורים
הרי דבקנו בדברי נביאים אחרים
ועברנו איתם איומים והבטחות
אבל בצוק העיתים עינינו טחות
ואיננו מצליחים לזהות ישועה
והוא ישטוף את עינינו באחלה נבואה.
אז למה לי פוליטיקאים עכשיו
תביאו נביא שיביא בכנפיו
ניחומים וישועות ופתרונות למצוקות
ונעניק לו כולנו חיבוקים ונשיקות
ונצא במחולות בפורים הזה העצוב
ונשמח ונשתבח עם כל היישוב
ונודה לפחה זרובבל ולכוהן יהושע
ונזמין אותם אלינו בכל שבוע
שיאכלו וישתו ויקדמו עניינים
ואנו נבטיח להישאר מאמינים.
וכלום לא יסטו לימין או לשמאל,
אבל אני לא אתאפק ואמשיך לשאול:
מה כבר עשינו, זכריה נביאנו
שכל הצרות מתרגשות כאן עלינו?
ומה לא עשינו כדי לחזור בתשובה
האם איננו ראויים לאהבה
וסליחה ומחילה מהיושב במרומים?
ואולי אנו באמת יותר מדי תמימים
ולא יודעים לדרוש במפגיע
את זכויותינו ומה שמגיע
כאזרחים שוחרי טוב, ענווים
ותעשה טובה גם לערבים
ולמד אותם קצת מתורת עמנו
ויבוא ויפרש שלום על עולמנו.

לפני שנה בדיוק, לקראת פסח תשפ"ג, התבקשתי בפעם הראשונה לשגר רשימה לעלון המתחדש. הקדשתי אותה למושג "חירות" בהתייחסות להגדרות אוניברסליות. הימים היו ימי תנועת המחאה נגד המהפכה המשטרית, והמיקוד היה במשמעות האמירה "להיות עם חופשי בארצנו". חצי שנה לאחר מכן התרחש הפוגרום הנורא של החמאס ביישובי הנגב המערבי, ופרצה המלחמה שנמשכת עד היום. וגם אם אנו פה, בפניה הטובה שלנו בשמיר, מרגישים ביטחון יחסי, הרי שברגעים אלה כמו לאורך כל התקופה האחרונה, מטוסי קרב והפצצה שחגים ועוברים מעלינו מזכירים לנו שהביטחון הוא יחסי. כיאה למלחמה בעידן הטכנולוגיה המתקדמת, המלחמה הנוכחית גייסה את כל כלי התקשורת למיניהם לכיסוי רצוף של האירועים בשטח (באזורים השונים). לפעילות של ערוצי התקשורת יש לפחות היבט אחד חיובי: בשלב הראשון הם עסקו בהעברת מידע שוטף, וקצת מאוחר יותר התגייסו למבצע מיוחד במינו של תיעוד, בעיקר של החורבן, הסבל, האובדן והכאב העצומים, וגם של מעשי גבורה ותושייה יוצאים מהכלל.

אבל בהמשך החל להתבלט היבט נוסף של הפעילות התקשורתית: התייצבות בפאנלים קבועים למדי, שבהם מופיעים כמה מומחים\יות וגם נציגים שלוחים מטעם גורמים פוליטיים. כמות המידע, שלעיתים הוא מוטעה במכוון, לעתים לא מדויק ולעתים ממש לא לעניין, יוצרת מצבים של הצפה המשיקה לעתים לפעילות של שטיפת מוח. במקביל, וכתוצר לוואי, מתרחש תהליך של יצירת מכנים משותפים נמוכים ורחבים על ידי חזרה על מטבעות לשון וסיסמאות, שהתייחסות ביקורתית כלפיהם לא יכולה להתקיים כי פועל בתוכנו מעין "משמר הקונצנזוס" הבולש אחראי חריגים "מסוכנים".

לכן, מומלץ מאד למי שלא רוצה להפוך לחלק מתהליך גיבוש התודעה "המשותפת", לפעול ליצירת חירות אישית ככל האפשר על בסיס של חלק לפחות מהבלגן התקשורתי. כדי להבין קצת מעבר לפרטים טכניים, מספרים וכמויות, כדאי מאד לפנות למקורות מידע אחרים: ספרות, אמנות, שירה, קולנוע ועוד - כאלה שמנסים ומצליחים לשמור על עצמאות מחשבתית כלשהי. האנשים העוסקים בתחומים האלה רגישים בדרך כלל לנעשה סביבם, ואינם פועלים "מטעם" אלא מבטאים תחושות ותובנות אישיות.

ובהיבט אישי: בשנים האחרונות אני שותף בקבוצה של אנשים מהאזור, מיישובים וסקטורים שונים, העוסקים בקריאה ולמידה של מקורות יהודיים מתקופות שונות, תוך התייחסות גם לאקטואליה. חלק מהמפגשים מועברים על ידי מרצים "מהחוץ", וחלקם על ידי

ואפילו רכש ג'יפ שיאפשר לו ולמשפחה לטייל במרחבי הטבע. כשאתה משוחח אתו, דיבורו קולח והוא משדר שמחת חיים ואופטימיות מדהימה. אי אפשר שלא להוריד את הכובע בפניו על הדרך המרשימה שעשה. כששוחחתי אתו לאחרונה חשבתי בליבי, בחיים לא תמיד אתה יודע מה ילד יום. דני נתן לנו כאן שיעור נפלא במאבק הזה והעביר מסר חשוב בדרכו שלו, שראוי לעלות אותו על הכתב ולתת לו ביטוי עם כל ההערכה המתבקשת.

אני רוצה לאחל לך, דני היקר, הרבה בריאות. המשך לטפל בעצמך בדרכך המיוחדת מעוררת ההשראה ולהשתפר עוד ועוד. תיהנה ממשפחתך ומחייך המתחדשים. הוכחת לעצמך ולכולנו שגם השמים הם לא הגבול. וממש כפי שכתוב בהגדת החג הקרב: 'צאת מעבדות לחירות. חג שמח!'

דני בבית לוויןשטיין

בהמשך לדבריו של יובל, דני, קארי וכל בני המשפחה מבקשים להודות מעומק הלב לכל מי שסייע להם, טיפל וקידם את החלמתו של דני, ולכל הקהילה שתמכה ותומכת בהם עד היום.

הדברים המופיעים כאן נקראו על ידי דני ומשפחתו וקיבלו את אישורם המלא.

דני טישלר הגיע אלי לקליניקה לפני שנים לא מועטות, כשעבדתי כמטפל בשיטת גרינברג, בגלל תלונה על כאב פיסית מסוים ומתמשך שממנו סבל. החיבור המקצועי והאישי שנוצר בינו היה מהיר, ובעצם המשיך וממשיך עד היום. ההבנה והיישום המיידי של דני לעקרונות השיטה הזאת (המפורטת בספרו של אבי גרינברג "כאב, פחד וחברים אחרים" ובספרים נוספים) הרשימו אותי ביותר. דני לא היה צריך לקרוא את הספר הזה או לקבל הסבר מקצועי כדי להתייחס לכאב "כחבר ולא כאויב". עצם הבחירה שלי להשתמש במגע הכואב הביאה להקלה פיסית בסימפטום ולא פחות חשוב - גם לנגיעה ברבדים עמוקים נוספים בגוף. לא פעם נדהמתי מהיכולת שלו להכיל כאב ויותר מכך, ממש לבקש ממני עוד ועוד עד שאני נאלצתי לעצור.

מדני ידעתי דברים שונים על ילדותו, שלא כאן המקום לפרטם. אירועים שנטמעו עמוק בגופו הרך. אציין רק דבר אחד, שכילד בגרמניה ותלמיד יהודי יחיד בבית ספרו הוא חווה על בשרו את האנטישמיות במובנה הרע, עם האלימות הפיסית והמילולית שספג. ועם זה הוא היה צריך להתמודד ולשרוד.

ומכאן אני מגיע לעיקר. כולנו יודעים על האירוע הקשה שדני עבר. ליוונו אותו בדאגה רבה ובתקווה שיצליח להשתקם ולחזור לעצמו מהר ככל שניתן. גם אני, כמובן, עקבתי אחריו בדריכות אחרי האירוע שתחילתו בפסימיות רבה של הרופאים ברמב"ם ובבית לוויןשטיין לגבי עתידו, והמשכו במאבק מעורר ההערצה שדני עשה ועודנו עושה עד שהגיע למקום שבו הוא נמצא היום. דני לא ויתר ולא עשה שום הנחות לעצמו מההתחלה ולאורך כל הדרך. הוא עבד בשיתוף פעולה מלא עם הרופאים, המטפלות והמטפלים המסורים, שלא אחת נפעמו לראות את מאבקו העיקש להתקדם למרות כל הקשיים. היה אף מי שהגדיר את זה כ"נס רפואי". דני לא הסתפק בעבודה היומית הקשה והוסיף להתאמן לבדו בחדר הכושר גם לאחר שהטיפול היומי הסתיים... כאן המקום לציין גם את חלקה של המשפחה ובעיקר של קארי, שעודדה ודחפה אותו כל הזמן קדימה. דני הפנים ואימץ במלואו את המשפט שאמר לו רופאו: עד היום היה דני אחר ששייך כבר לעבר, ועכשיו אתה בונה את דני החדש להמשך החיים. הוא סיים בהצלחה רבה את פרק השיקום בבית לוויןשטיין וחזר הביתה ולחיים. חזר בהדרגה לעבוד בנגריה בהתנדבות ולתת שירותים פרטיים לאנשים ולמוסדות השונים. עבר בהצלחה את מבחני הכשרות הבריאותיים הנחוצים לאישור נהיגה,

דני עם הג'יפ החדש

פרוטוקולים

פרוטוקולים משיבות המזכירות הרחבה ומאספת הקיבוץ

ישיבת המזכירות הרחבה ב-11.3.2024

יו"ר: איל מירון

משתתפים: 221 חברי מזכירות ועוד כ-40 חברים

משקיפים, במועדון או בזום

מזכיר: איל מירון

סדר היום

1. אישור פרוטוקולים מהישיבות ב-29.1.2024 (סעיף 3 - דיון נוסף לזה מה-29.1.2024) וב-5.2.2024, ומאספה ב-19.2.2024 (סעיף 4 - דיון נוסף לזה מה-5.2.2024), אישור פרוטוקול הישיבה מ-11.3.2024
2. בחירת חן ולדמן למנהלת אגף הרווחה
3. אישור נוסח סופי של מתווה קליטת בני תושבים לקראת הצבעה בקלפי
4. זכאות למעבר לשכונה החדשה שנבנית

דיון והחלטות

1. אושרו הפרוטוקולים הבאים:
 - פרוטוקול הישיבה מ-29.1.2024
 - פרוטוקול הישיבה מ-5.2.2024
 - פרוטוקול האספה מ-19.2.2024
2. **בחירת חן ולדמן למנהלת אגף הרווחה.** קרן בראליה, מנהלת מש"א, הציגה את תהליך הבחירה. חן ולדמן הציגה את עצמה. התקיימה הצבעת קלפי. תוצאות ההצבעה: חן ולדמן נבחרה לתפקיד מנהלת אגף הרווחה.
3. **אישור נוסח סופי של מתווה קליטת בני תושבים** לקראת הצבעה בקלפי.
 - עובד בן זאב, מנהל הקהילה, הציג את השינויים במתווה הקבלה לחברות.
 - השינוי העיקרי: בהמלצת אנשי המקצוע הוסר מרכיב החוב מהמתווה, ובמקומו נקבע כי לאחר

קבלתם לחברות יהיו בן התושבים ובני זוגם חברים מהמניין, עם כל הזכויות והחובות שיהיו מוגדרים בקיבוץ באותה העת, למעט הזכות לחלוקת רווחים, שבהיעדר החלטה אחרת של האסיפה הכללית יהיו בן התושבים ובן זוגו רשאים להנות ממנה רק בחלוף 50 שנים מיום מימוש "הזכות הנשמרת" והקבלה לחברות. הערה: מספר השנים יבחן לפחות פעם בחמש שנים. נקודות שעלו: ✓ כמה חברים דרשו לקצר את התקופה שבה לא יוענקו פירות נכסים ל-25 שנה.

✓ רוב הדוברים תמכו במהלך.

הוחלט: הנוסח המועדכן אושר.

4. **זכאות למעבר לשכונה החדשה שנבנית.** איל מירון, יו"ר המזכירות הרחבה, הביא את הסעיף לדיון פעם נוספת בגלל אי-בהירות של ההחלטה שהתקבלה בישיבה הקודמת שעסקה בנושא. זו ההצעה שהובאה להחלטה:

א. סדר המעבר לדיור בשכונת הכרם ד' יקבע על פי הקריטריונים הקיימים, והשכונה תיפתח להגדרת מגרשים באופן מדי.

ב. נושא הקריטריונים למעבר דירה באופן רחב יותר יידון בהמשך, וכל החלטה תהיה תקפה לשכונות הבאות.

ג. לחלופין - אם ההצעה לא תעבור, יוקם צוות לגיבוש קריטריונים חליפיים.

דעות שהובעו בדיון:

- רוב הדוברים תמכו בהחלטה אף שחלק אמרו שנדרשים שינויים בקריטריונים.
- בעניין מעבר חברים מדירת קבע משויכת לדירה חדשה בשכונה (משפרי דיור), היו דעות שונות. בשאלה אם הקדימות הניתנת להם היום היא נכונה. נאמר שצריך לתת עדיפות גבוהה יותר, ומנגד - שצריך עדיפות נמוכה יותר או לפחות הגבלה של מספר משפרי הדיור בכל שכונה.
- נאמר שמגבלת שלוש השנים החלה על חבר החוזר לקיבוץ היא ארוכה מדי, וצריך לקצרה.

- נאמר שצריך לאחד את הקריטריונים למעבר לשכונה חדשה עם אלה של מעבר לבית קבע שמתפנה.
- נאמר שהקריטריונים הקיימים היום נותנים תשובה טובה.

הוחלט: ההצעה התקבלה ברוב קולות.

רשם: איל מירון יו"ר המזכירות הרחבה

ישיבה מיום 1.4.2024

הישיבה הראשונה של פורום המזכירות הרחבה שנבחר בקלפי במרץ 2024

יו"ר: איל מירון

משתתפים: 22 חברי מזכירות, שני משקיפים קבועים ועוד כ-40 חברים משקיפים במועדון או בזום
מזכיר: איל מירון

סדר היום

1. אישור פרוטוקול הישיבה מ-11.3.2024
2. הצגת תוכנית הביקורת ל-2024 ואישורה
3. תקנון פנסיה - הצגה ואישור
4. מתווה חניות לרכב חשמלי - נדחה לישיבה הבאה

דיון והחלטות

1. פרוטוקול הישיבה מה-11.3.2024 אושר.
2. הצגת תוכנית הביקורת השנתית על ידי עזרא מזרחי - מבקר הפנים של הקיבוץ. בהמשך לישיבות ועדת הביקורת, זו תוכנית הביקורת שנבחרה ל-2024:

- א. ועד מקומי - בדיקה שנתית בהתאם לדרישות הדין.
- ב. דיני עבודה ושכר - בדיקת עמידת הקיבוץ בדיני העבודה המהותיים על פי החוק להגברת האכיפה של דיני עבודה, בדיקה הכוללת סקירה של עשרות סעיפי חוק ותקנות, לרבות חוק שעות עבודה ומנוחה, חוק שכר מינימום, חוק חופשה שנתית, חוקי עבודת נוער ועוד. במסגרת הביקורת ייערך מדגם של הסכמי עבודה, דיווחי נוכחות ותלושי שכר של כ-20 שכירים בקיבוץ, לבדיקת השתקפות הדין, ההסכמים והדיווחים בתלושים.

ג. ביטוחי בריאות וסיעוד - סקירה ובחינה של ביטוחי הבריאות והסיעוד הקיימים בקיבוץ, של מסלולי הביטוח, הגבייה והתשלומים, ניהול תביעות, מיצוי זכויות, אפשרויות מיצוי זכויות, תקבולי ביטוח, פיקוח ובקרה ועוד.

ד. מעקב אחר יישום המלצות הביקורת מדו"חות קודמים.

דיון

- **רוית אדר רותם**, יו"ר ועדת הביקורת, ציינה שבתיאום עם אילן בלום, מנהל הכספים, ובגלל הימצאותה של חשבת השכר בחופשת לידה מתמשכת, הביקורת בנושא השכר תדחה לסוף השנה.
- אילן פיקמן אמר שנכון יותר שהמזכירות הרחבה תהיה חשופה לתהליך של בחירת הנושאים לביקורת, באמצעות הצגת רשימת הנושאים לפי חשיבותם על ידי הוועדה. **בנושא זה סוכם שעזרא ישלח את רשימת הנושאים על פי עדיפויות, ויצוין מה כבר נבדק במהלך הקדנציה שלו.**
- חברים הרוצים לקבל דו"חות ביקורת מוזמנים לפנות יפנו לרווית. דו"חות אלו חוסים תחת הסכם הסודיות שיש לחברי המזכירות הרחבה.

הוחלט: תוכנית הביקורת אושרה.

3. תקנון פנסיה

איל מירון הסביר שהדיון לא יכלול את נושא פנסיית המינימום כיוון שלא הסתיימה האקטואריה העדכנית לשמיר.

איתי אלוני, יו"ר ועדת הפנסיה, הציג מצגת על אוריינות שמומלץ לרכוש בנושאי חסכונות פנסייתיים.

אדי קודלש, אחראי הפנסיה בשמיר, הציג את תקנון הפנסיה המעודכן.

דיון

- אמנם בתקנון הרשם יש איסור להתנות הפקדה חודשית מינימלית כנגזרת של פנסיית המטרה, אך יש לשקול להעלות את ההפקדה המינימלית החודשית כך שתכסה בוודאות את פנסיית המטרה (במצב זה לא ייווצרו פערים לאורך השנים ויקטן יישור הקו הנדרש).
- האם נכון/ראוי/צודק להשלים אוטומטית לפנסיית שמיר לחבר שבחר מרצונו לעבוד בחלקיות משרה או שלא לעבוד כלל (התייחסות לשני המקרים)?
- דילמת הפנסיה המשפחתית: אחד מבני הזוג בגיל

עדכונים מהגיל הרך

/ מירב סולומון

מערכת הגיל הרך ממשיכה להתנהל בשגרת מלחמה מאתגרת, אזעקות על אמת וכניסה עם הילדים למרחבים המוגנים - באופן מדהים. בתוך כל האירועים, המטוסים, קולות הירי והיירוטים, מתרחשים אצלנו דברים נפלאים.

המבנים של גן רימון וגנון גפן הפכו לגנים עם מרחב מוגן תקני, שמאפשר כניסה מהירה ובטוחה בזמן אמת לילדים ולצוות. חזרנו לפעול במבנים ובחצרות שלידם באופן תחום ומותאם. עם יציאת גן רימון ממקלט הספורט פיצלנו את בית התינוקות ופעוטון זית. בית התינוקות נשאר במקלט היוגה ופעוטון זית עבר למקלט הספורט. קלטנו שני תינוקות חדשים לבית התינוקות, והארכנו את יום הפעילות בכל המערכת עד לשעה 16:00. נכון להיום אנו פועלים בין השעות 16:00-7:30, בימים ראשון עד חמישי.

לשמחתנו, רוב נשות הצוות שלנו חזרו לעבוד והן וממשיכות להוביל את המערכת באופן מקצועי ובהתאמה למצב בגמישות, ביצירתיות רבה, ובהתמודדות מעוררת השתאות עם האחריות הרבה המונחת על כתפיהן. עדיין יש לנו נשות צוות מפונות וגם כמה ילדים שטרם חזרו עדיין לשמיר. אנו מתגעגעים אליהם ומקווים שיחזרו אלינו במהרה. חשוב לי להודות לבעלי התפקידים ולאנשים הרבים בקהילה המלווים אותנו לאורך כל התקופה, נותנים מענה לכל צורך ובקשה, זמינים ומתגייסים בכל עת כדי שנוכל לעשות את הטוב ביותר בעבור הילדים. בתקווה לימים שקטים וטובים במהרה.

בתמונות:

למעלה" ילדי גפן מול הממ"ד החדש

למטה: ילדי רימון בחצר וברקע המעבר הבטוח למקלט

צילום: יעל קמחי אוראל

העבודה משתכר יפה ומפרנס את בני המשפחה. בן הזוג השני משתכר מעט ולכן הקיבוץ אמור להשלים לפנסיית שמיר. האם משלימים?

- מה מידת האחריות האישית של החבר לעמידה בצבירה לפנסיה?
- האם נדרש לחייב בהפקדת מינימום חבר שהצבירה האישית שלו גבוהה משמעותית מהנדרש לגילו? אפשר אולי לגמיש את ההחלטות? צריך לקבוע את המנגנון המנהל את זה.
- מנגנון השלמת הפנסיה: ישור קו כל חמש שנים, או רק בגיל 65? האם לבצע הפקדות אישיות לחבר, או להכניס הכל לקרן מילואים ורק ביציאה לפנסיה להשלים מאותה קרן?
- סוגיות של טיפול בעצמאים:

✓ נבחר ציבור צריכים להיבחר במזכירות רחבה ולא על ידי הנהלת הקהילה. יש להביא לאישור המזכירות.

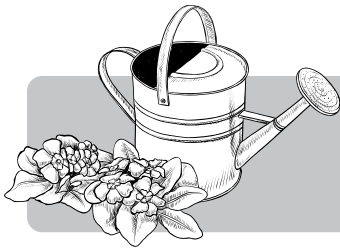
✓ לאפשר לכל חבר תקופה מוגדרת (נאמר 12 חודשים, לא בהכרח ברצף) במשך תקופת גיל העבודה, שבה הוא אינו מחויב בהפרשה חודשית מינימלית לפנסיה.

✓ חבר שיוצא לחל"ת (מפסיק לעבוד לתקופה מוגדרת, בדרך כלל בשל נסיבות אישיות או חיצוניות) - מוצע לחשב לו את ההפרשה המינימלית המחויבת באותה שנה בחישוב שנתי ולא חודשי.

הוחלט: המזכירות הרחבה מאשרת את התקנון כפי שהוא. צוות הפנסיה יידון בנושאים שעלו ויציע עדכון לאותם סעיפים ככל שיראה לנכון. הדיון ייעשה בישיבה על פנסיית המינימום.

רשם: איל מירון, יו"ר המזכירות הרחבה

הגינה שלי / והפעם: גינתה של מלי כרמון

הגינה משתרעת בין הבית למקלט, במרכז הדשא והיא נמשכת לכיוון הגדר החיה שבהמשך עצי האורן הוותיקים. היא עוקפת את הבית משמאל לכיוון בית השכנים, ומסתיימת במחסן וחממה לצמחים, במטבח חיצוני עם מגל ובנדנדה עתיקה שנבנתה על ידי אהרון מיסלמן ונקנתה ממנו כשעזב את שמיר. הגינה והדשא מקורים במסגרת מתכת הבנויה כמניפה משופעת, עם כיסוי בד שמהווה משפך למחטי האורן, ובתוך הדשא מוטבע עיגול פסיפס צבעוני, מעשה ידיה של נעמה. בקיצור: יפהפה! לימים, ובצער רב, נאלצו מלי וגלעד לכרות את אחד מעצי האורן, שהמשיך להמטיר מחטים לכל עבר.

גלעד, שהחודש מלאה חצי שנה למותו, היה כאמור איש של צמחים. שמו יצא כמומחה לגידול כותנה, ומגדלים מהאזור ובכלל באו ללמוד ממנו ולהתייעץ אתו. כשעזב את הענף בנה לעצמו משתלה קטנה ליד הבית, שעם הזמן גדלה והייתה למשתלה גדולה. הוא העביר בה שעות וימים רבים, כשעיקר התמחותו גידול ביגוניות מכל הסוגים, ורקפות. לפני כשנתיים התדרדר מצבו הבריאותי ופחתה יכולתו להמשיך ולטפל במשתלה. היא

הגינה המשפחתית החלה עם גלעד שתמיד אהב צמחים. הוא היה עובד ותיק בגידולי שדה ואחראי על שדה הכותנה בחולה, ושם הוא ומלי הכירו בתחילת שנות השבעים, כשמלי הנערה עבדה כפקחית מזיקים בשטחי החולה. ב-1982 הם עברו לביתם החדש בשכונת הסלע, שחסה בצילם של עצי אורן גדולים לצד מקלט ישן. הם שתלו דשא וגיננו פינות קטנות של צמחים, אבל לצמחיה ולדשא היה קשה להתמודד עם הצל, החושך ומחטי האורן שנשרו בכמויות.

בהמשך נאלץ גלעד, מסיבות בריאותיות, לעזוב את החקלאות שכה אהב, ולפני כ-12 שנה הם החליטו לשנות את חזות הבית כך שהוא יוכל ליהנות מגינן. בהמלצתה של נורית, הבת, הם פנו לנעמה קמחי בעלת הנפש האומנותית וידי הזהב, והטילו עליה את תכנון הגינה ועיצובה. מתוך התחשבות בתנאי המקום ובבריאותו של גלעד נשתלו דשא ופינות גינה קטנות, בשילוב פרטים כמו גלגלי טפטפות ענקים, מדרגות קטפת, אמבטיה, שילוב קירות המקלט בנוף באמצעות מראה ממסוגרת וציורים. במחשבה יצירתית של נעמה הוכנה גם מערכת השקיה אוטומטית ונמצא פתרון לנשירת מחטי האורן.

מטפחת, כמו גם את מד הגשם שהוצב בעצתו ובידיו של גלעד בכניסה לגינה ולבית. מלי: אני רואה בגינה היפה שלי ירושה שקיבלתי מגלעד, מעין יד זיכרון לו ולמפעל חייו שכל כך אהב.

הלכה והצטמצמה, וכשעבר לסביון היא חוסלה. גלעד הותיר אחריו מורשת נפלאה, שאותה מנסה מלי, בעזרת הנוי ובסיועה של רוני יפת, להמשיך ולתחזק. את הביגוניות של גלעד, שחלקן נדירות ואין להשיג אותן במשתלות, כמו למשל הביגוניה מזן האיירן קרוס, מלי

מתבגר והן כחייל העומד לפני גיוס.

יוסי: אנחנו היינו המחזור הראשון שהתגייס מיד אחרי מלחמת ששת הימים, ב-17 ביולי 1967. התגייסתי למסלול "בני משקים" (מסלול פיקוד) לנח"ל שם שירתתי כקצין חבלה בבית ספר למ"כים. בתקופה ההיא המילואים היו חלק מובנה מהחיים. בשנת 1970, שבה השתחררתי, הספקתי לעשות עוד 50 ימי מילואים. אלה היו ימים אחרים והצבא אחר. למשל - היו לי דתיים בפלוגה, חברים שלי, ואני הייתי משלים להם מניין לתפילה כשהיה צורך. היינו כמו אחים. במילואים הייתי סמ"פ ואחר כך מ"פ מפקדה. למדתי לחשוב ולעשות דברים מחוץ לקופסה, קצת כמו שהיה בשמיר אחר כך. **גדי:** התוכל לשתף בדוגמאות על ההתנהלות היצירתית מחוץ לקופסה?

יוסי: כן. כמפקד למדתי מזמן שחייל צריך אוכל חם, מקלחת ובגדים נקיים, ואם יש לו אותם אז אפשר לדרוש ממנו הכל. לדוגמה - ישנו בשדה וכמובן שלא היו לנו מזרונים. באחד הסיוורים שלי בבסיס נטוש ראיתי הרבה מזרונים חדשים וטובים שהיו שייכים למחבלים וברור שאסור היה לקחת שלל, אז ניגשתי למג"ד וביקשתי ממנו אישור. מיוחד. הוא אישר את בקשתי, והחיילים התחילו לישון על מזרונים... בזמן שהותנו בלבנון, בדאמור שליד ביירות, החלטתי לשלוח את הרס"ל שלנו עם משאיות עד לחושנייה ברמת הגולן כדי לפרק מקלחות ושירותי שדה ולהביאם אלינו... זו תפיסת עולמי - לשים לב לפרטים, לאנשים ולצרכיהם ולא לפחד לעשות מה שלא מקובל, בקיצור, לגלות יצירתיות וחשיבה מחוץ לקופסה... באמצע שנות ה-90, אחרי שירות מילואים פעיל של יותר מ-25 שנה השתחררתי מצה"ל.

גדי: מה היה מסלול ההתפתחות המקצועית שלך?

יוסי: כשהשתחררתי, ב-1970, התחלתי לעבוד בבקר, אצל פישל, עם רני ברנור, דני כהן, רענן ועוד חברים. אחר כך קרא לי משה שני ז"ל, שהיה אז מרכז המשק, וביקש ממני להקים את ענף האבוקדו בשמיר. משם עברתי להיות מרכז משק במשותף עם זאב מרקמן. זאב עסק בניהול ואני בענייני השטח. כשסיימתי את הקדנציה יצאתי ללמוד במדרשת רופין, ובתקופה זו גם נכנסתי לעבוד בשלא"ג. עבדתי על הקו הירוק, במשמרות (תמיד העדפתי משמרות לילה), ואחרי כשנתיים, ב-1990, התבקשתי להחליף את יורם רותם כמרכז משק. הדברים היו פשוטים אז, יחסית למה שבא אחר כך. הקיבוץ עדיין לא הרוויח ועסקנו בעיקר בוויכוחים איפה לשים את הכסף שאין... יחד עם זאת, באותה תקופה הייתה תנופת בנייה גדולה בשמיר. תפקידי היה בעיקר להחזיק את הקיים. בסיום הקדנציה

יוסי מיכאלי ואני נפגשנו באחד הערבים במשרדי הבניין, בחדרו של יוסי. ההתרגשות מעצם עריכת הראיון ניכרה מהרגע הראשון. יוסי חיכה לי בפתח המשרד וקיבל את פני בחיוך ובשמחה. הראיון, שנועד לסכם פרק חיים נכבד עם צאתו של יוסי לגמלאות, הפך לשיחה קולחת ומרתקת.

גדי: יוסי, בוא נתחיל ברכילות קטנה... היכן נפגשת עם תמי?

יוסי: פגשתי את תמי ב"נופש רווקים" (נופש מאורגן לפנויים-פנויות שהתנועה הקיבוצית הייתה מארגנת לצעירה), אחרי מלחמת יום כיפור. יצאנו למלון חוף הדקלים בעכו, וגם תמי הייתה שם, לחפש מישהו... תמי הודיעה לי מראש שהיא לא נשארת בכפר רופין, וכך הגענו ישר לשמיר. נולדנו לנו חמישה ילדים, שזה קצת מעבר למקובל בשמיר...

גדי: היכן גרים חמשת המופלאים שלכם, ובמה הם עוסקים?

יוסי: כולם מסודרים. אילת רופאת משפחה בהרצליה. רונן עובד ברפאל, אנחנו לא יודעים מה בדיוק הוא עושה, ולאחרונה זכה בפרס הצטיינות. יותם מנהל צוות בחברת הייטק. יואב עובד כמנהל מוצר בחברה פרטית שבה החל לעבוד כבר בצבא. נועם סיים לימודי הנדסת חומרים, עושה תואר שני בתל אביב ועובד בחברה ביטחונית. שלושה מהם למדו בתיכון במגמה הטכנולוגית בהר וגיא, אצל איציק קנטור, שם הייתה ההתחלה.

גדי: יוסי, מה אתה זוכר מתקופת הילדות בקיבוץ? מה עיצב אותך בתקופה זו?

יוסי: מה שללא ספק עיצב את כל חיי הייתה נפילת אחי, מיכה, בפעולת נוקי"ב. הייתי בן 13. בדיעבד, ובלי להאשים אף אחד, ברור לי שכילד שחווה דבר כזה - עשו אתי את כל הטעויות החינוכיות האפשריות. להורים כמובן שהייתי, אבל לא ידעו מה לעשות עם הילדים. מיכה ז"ל היה הנופל הראשון של שמיר. כאמור, אין לי טענות, זה היה המצב וזו הייתה התקופה. זו גם הייתה תקופה אישית קשה בשבילי, כי בדיוק התחלתי כיתה ז' ורק ירדנו למוסד, שם גם ככה היינו לכד וכל אחד חיפש להתמודד עם עצמו. אני חושב שהתקופה הזו גרמה לי לנזקים רבים. למשל אני לא זוכר שלמדתי... אם כי האמת היא שבכלל לא למדנו אז. החזקים מבחינה לימודית מצאו דרך ללמוד לבד, השאר לא ממש למדו.

גדי: לא היה לך את מי לשתף אחרי שמיכה נפל?

יוסי: לא היה מקובל לשתף! אני זוכר את אבא שלי, הוא התנהג כאילו דבר לא קרה. תמיד חיפש לו תעסוקה, עד יומו האחרון, כאילו ניסה לברוח מהבית ומהאבל.

גדי: אכן, נשמע אירוע קשה מאד בעבורך הן כנער

הלכתי לאלדד שהם משדה נחמיה, מהנדס המועצה לשעבר, והתחלנו בתהליך של שינויי יעוד והחלפת שטחים. ב-2000 אושרו הקצאת הקרקעות לשלא"ג ותוכנית ההרחבה.

בסוף שנות ה-90 עבד אצלנו ישראל צופים שהוביל שינוי ארגוני בקיבוץ. הוחלט שאין מרכז משק ושמנהל הקהילה עושה הכל. איציק היה אז מנהל הקהילה, ואחרי זמן קצר הוא הרים ידיים, ובצדק! אי אפשר לנהל קיבוץ לבד. בשנת 2002 הוחלט לחזור אחורה, וחיפשו מישהו במשרה חלקית לריכוז המשק. אני כבר הייתי בתמונה, אז נכנסתי לתפקיד. איציק ואני חילקנו בינינו את תחומי אחריות, ואני טיפלתי בענפי החקלאות, במפעלים ובמים וקרקע, וייצגתי את שמיר מול משרדי הממשלה והגופים האזוריים. עד היום אנחנו מעדיפים שבעלי התפקידים יהיו משלנו, ולדעתי יש יתרון גדול לבעל תפקיד שהוא חבר קיבוץ.

הפרויקט הגדול ביותר שלי בשטח הבנייה היה בניית ההרחבה (שכונת הבזלת). כמובן שלא עשיתי זאת לבד, אלא בצוות שכלל את איציק, עמרי רותם ואותי. אני חושב שאז התקבלה ההחלטה החשובה, שמבוצעת עד היום, ששמיר מעדיף לעשות לבד את מה שאפשר. לא רצינו שהמועצה תבנה לנו הרחבה, כפי שעשתה בקיבוצים אחרים. בתקופתי כאחראי קרקעות הכנתי 10 תב"אות (תוכניות בינוי יישוביות), גדולות וקטנות. תמיד צריך לחשוב שנים קדימה, כי הסדרת שטח לוקחת שנים. בסיוע המועצה האזורית, במסגרת תוכנית 20/20, הכנו

נכנסתי לעבוד באופטיקה כמנהל בייצור.

שני אירועים מרכזיים שינו לגמרי את המסלול המקצועי שלי. הראשון היה נושא המים. אתם ודאי זוכרים את המים החומים שיצאו כאן בחורף מהברזים. אז משרד הבריאות החליט שזה לא יכול להימשך, ושכל קיבוץ צריך לטפל במים שלו כדי שיעמדו בתקנים. אדי קודלש היה מרכז משק, והוא ביקש ממני לטפל בנושא. זה היה אז תחום חדש. הרכבנו צוות, ואני אמרתי לאדי שאהיה פרויקטור של ההקמה, לא מעבר לזה. האירוע השני היה בתחום הקרקעות. יום אחד, ב-8-1997, הוזמנתי לשלא"ג לשיבה בעניין הגדלת המפעל. הם הכינו שם תוכנית ענקית, אבל אני הסתכלתי עליה וישר אמרתי: התוכנית חורגת אפילו מעבר לשטח החכירה שלנו מהמנהל. זו קרקע ללא יעוד כלשהו, אי אפשר לעשות עליה כלום, גם לא חקלאות. ואז עוזי צור אמר: טוב, אתה אחראי הקרקעות בשמיר. ככה זה התחיל...

נסעתי למשרד לתוכניות חקלאיות בתל אביב, מין מקום עתיק שהזמן כאילו קפא בו, עם תמונה של בן גוריון על הקיר. שני אנשים ישבו שם, אחד מהם זקן שעוד הכין את חוזה החכירה המקורי שלנו. והוא אמר לי כך: כל הקיבוצים אותו דבר. בא מישהו, אומר 'אני אחראי קרקעות בקיבוץ', מתחיל לעשות משהו ואחרי שנתיים מתחלף. אין שום זיכרון ארגוני. אתם חייבים להבין שניהול קרקע זה מקצוע. אם לא תמצאו מישהו קבוע שיתמחה בזה לא תצליחו לקדם כלום. באותו רגע הבנתי, ומאז נשארתי בעסק. אני אף פעם לא עושה דברים לבד, אז

הקמנו את "אגודת המים" העצמאית שלנו. היום האגודה מחזיקה בעלי תפקידים כמו עידו הדר ונעם סגל, שמתפעלים אותה. לפני שנתיים העברתי לידי של יוחאי את החזקת מפעל הסינון, אחרי 20 שנה של ריצה בעקבות תקלות ואחזקה.

נושא נוסף שניסיתי וגם הצלחתי לקדם הוא הכבישים והחניות בשמיר. תמיד חסרים מקומות חניה. למזלנו גם נטע עוסק בזה הרבה. בוועדת התכנון תמיד דחפתי לבניית יותר חניות.

גדי: בראיה היסטורית, וכמי שהיה שותף מעורב ועוקב במשך עשרות שנים, מה דעתך על התהליכים שעבר הקיבוץ?

יוסי: אני חושב שהשינוי בשמיר מוצלח מאוד! לא אני הובלתי אותו, אבל מההתחלה חשבתי שהוא מנוהל נכון, כמו למשל בתהליך הייחודי שעברנו בעניין שיוך הדירות. רק מעט קיבוצים אמידים עשו שינוי, ואנחנו עשינו ונשארו קיבוץ! אנחנו נותנים לעצמנו הרבה שירותים ולא מוותרים עליהם. נראה כאילו כל תחום שבו נגענו הצליח.

גדי: ואכן אתה נראה כמי שחש סיפוק רב מהתהליך שהיית שותף בו.

יוסי: מאוד! למרות שלא אני עשיתי זאת. אני גם שלם מאד עם השארת הדירות בידי הקיבוץ.

גדי: בהתבוננות לאחור - האם היו החמצות? מהלכים שאינך שלם עמם?

יוסי: עם תוצאה כזו קשה לחפש החמצות. ודאי שהיו שגיאות, אבל הדברים התפתחו בכיוון טוב. אחרי תקופה ארוכה שבה טיפלנו בכל מי ש"הגיע להם" - ותיקים,

תב"א כוללת חדשה שמבוססת על החלפת קרקעות. לקחנו אדריכל ישוב ועברנו ובדקנו נושא נושא. התב"א הזו קידמה הרבה דברים חשובים בשמיר: את ההרחבה, את הגדלת אזור התעשייה (היום יש בו כבר כ-100 דונם עם זכויות בנייה מלאות), את המפעל החדש של האופטיקה ואת הבנייה למגורים בשכונת ההר. אחרי בניית ההרחבה החלטנו שאנחנו רוצים להחזיר אלינו את 70 המגרשים שנשארו בתוכנית המאושרת, ולבנות בהם דירות לחברים.

גדי: איך הייתה העבודה מול גורמי המנהל השונים?
יוסי: אני חייב לומר שכולם מקטרים על רמ"י (אז מנהל מקרקעי ישראל, היום רשות מקרקעי ישראל), אבל אנחנו קיבלנו מהם יחס ענייני וטוב. זה מפני שבאנו אליהם מוכנים והראינו שאנחנו מתקדמים. צריך לעשות את הדברים נכון.

הסתובבתי והסתובבנו בהרבה משרדי ממשלה. אם אתה בא עם דבר אמיתי, יאשרו לך אותו. הם הכירו אותנו וידעו שאנחנו יודעים מה אנחנו עושים. לא כולם שם מנסים לעשות רק רע, כמו שמקובל לחשוב, להפך! השגנו דברים שאחרים לא השיגו כי באנו מוכנים. כמו הרבה דברים, גם כאן הקשר בנוי על יחסים אישיים וכמובן על מידה רבה של אמון הדדי. היה חשוב לנו להראות שאנחנו עומדים במילתנו. אנחנו עשינו החלפת קרקעות עם שטחים שהיו לנו במקום שבו נמצא היום מאגר השופכין בעמק, וכך קיבלנו את שטחי שכונות הבזלת, הכרם והשכונה החדשה המתוכננת.

בינתיים סיפור המים נמשך על "אש קטנה" והמשכתי ללוות אותו. בנינו מתקן סינון משל עצמנו, וב-2003

הריסת הסילו הישן, 1994, צלם לא ידוע

צעירים, דור ביניים. היו שגיאות שתוקנו. ואני לא חושב שהכל מזל, זו הגישה של האנשים. גם היום, הטיפול בנושא בני התושבים הוא טוב. אני תומך בכך בעיקר בגלל ההורים של בני התושבים, שהם אנשים טובים ותורמים וחשוב לי שהם יהיו מרוצים. המודל הכלכלי שהוכן נותן לזה היתכנות, ואני שמח.

גדי: ואם בשינויים עסקינן, מה אתה זוכר מהמעבר ללינה משפחתית? כיצד חוויתם את המעבר?

יוסי: באופן אישי אני זוכר שאלינו, כמשפחה עם יותר משלושה ילדים, היה יחס לא טוב בתקופת המעבר. מאחר שהייתי אז מרכז משק היה לי לא נוח להילחם את המלחמה שלנו, אבל סירבו לתת לנו דירה גדולה יותר כי כבר הייתה לנו דירת קבע. בשלב מסוים הוסיפו חדר ביטחון. אני זוכר שכשאלת עברה הביתה שמנו לה מיטה מתחת למדרגות... בראייה קיבוצית, אני כילד אהבתי מאד את הלינה המשותפת. להורים לא היה אז זמן לילדים, ולפעמים גם היה אסור להם לבוא, כמו בזמן הארוחות או סיפור הלילה בבית הילדים. היינו קבוצה פראית, אבל מאד מגובשת. כמו כולם פרצנו למטבח ועשינו בלגן, אבל אני זוכר הכל לטובה. היום לא הייתי חוזר לזה. הקיבוץ היה אז מאד חשוך והמדרכות צרות. ללכת בחורף לבית הילדים, בחושך, היה סיפור. אני לא יודע עד כמה באמת שמרו עלינו. פעם החלטתי לנסוע עם אבא שלי, שהיה גזבר, לתל אביב. הייתי כנראה בן חמש בערך. הלכתי לישון בבית הילדים ולא אמרתי כלום למטפלות ולהורים. באמצע הלילה קמתי, חשבתי שכבר בוקר, והלכתי הביתה. הודעתי להורים: אני נוסע עם אבא. הם החזירו אותי לבית הילדים, ואבא "פיצה" אותי בפעם אחרת. אני זוכר גם שיום אחד טיילנו, כמה ילדים, למשק הילדים הישן. פתאום שמענו בכי והתברר שיוזם, אחי, ראה אותנו הולכים והלך אחרינו בלי להודיע לאיש. הוא נתפס בגדר הקיבוץ, שהייתה אז מאד רעועה. עיינה כהנא החזירה אותו הביתה. כך היה אז. והיו גם נחשים: אלי יחודאי היה צד אותם ושולח אותם בדואר, בקופסאות פח, לפרופסור בירושלים שפיתח נסיון נגד הכשות. שולח בדואר!

גדי: הקבוצה החינוכית, מה היא הייתה בשבילך? יוסי: קודם כל אחים, במלוא המובנים. כולל מאבקים על תשומת לב ומעמד, אבל עם קשר עמוק ומאד חיובי. עד היום יש לנו מחויבות אחד לשני, גם עם מי שלא גר פה. גדי: איפה לדעתך הקיבוץ יהיה בעוד 50 שנה, או יותר? יוסי: זה רחוק מדי לנבא. מדובר בשני דורות שיעשו את הטעויות שלהם. בכל מקרה - הילדים שלי לא גרים פה, אז אני משתדל שלא לכפות את דעתי, רק לעזור אם צריך. לא בוער בי לשנות שום דבר. יש לי ניסיון, ואותו אני יכול להעניק למי שיבקש את עצרתי.

גדי: בהסתכלות לאחור, יש איזה סיפור שנגע בך במיוחד, שהולך אתך?

יוסי: אני מרגיש "פורץ דרך" כי הייתי הראשון בשמיר

שיצא לשנת חופש, כלומר לטיול אחרי הצבא. תמיד היה לי חלום להיות מלח, אבל קודם יצאתי לשנת שירות בשנir. שם הכרתי בחור דרום אפריקאי שרצה גם הוא לטייל, ועשינו תוכניות. סיימתי את שנת השירות וחזרתי לשמיר. אחרי שהייתה לי התקפת אפנדיציט ונותחתי, הבנתי שאין לי כסף לטיול ושאני חייב להתחיל לחסוך על מנת לממש את חלום הטיול. באמצעות כל מיני קשרים הגעתי לקבלן שעבד בסיני, שם עבדתי כחודשיים ואז נסעתי עם אותו חבר לטיול של ארבעה חודשים באפריקה. זו הייתה שנת 1972, עוד לפני שביתת הכורים הגדולה ששינתה שם את המצב. נסענו בטרמפים, באפריקה! ישנו ליד הכביש, אני זוכר שנסענו מאחור בטנדר עם ילד שחור וכבשה... בפעם אחרת היה לנו טרמפ של 1,000 מייל, שהביא אותנו בדיוק לאן שהצטרכנו! כשחזרתי מהטיול חזרתי לסיני. הם עוד לא מצאו לי מחליף... הוכחתי לעצמי שאני יכול לעשות דברים. מחוץ לקופסה, כבר אמרנו.

גדי: ואיך זה לצאת לגמלאות?

יוסי: הכל מתחיל ונגמר בבריאות. אני לא בקו הבריאות, זה ברור. קצת קשה לי ללכת, והזיכרון כבר לא מה שהיה. ותמיד היה לי זיכרון טוב! אני מוצא הקשרים אסוציאטיביים כדי לזכור מילים ודברים, וזה עובד טוב. אבל הדבר החשוב הוא הילדים והנכדים. הם אמנם גרים רחוק, אבל אנחנו נוסעים אליהם כמעט כל שבת. בנהיגה קל לי יותר וכרגע אין לי בעיה.

גדי: ומה תאחל לעצמך, חוץ מבריאות?

יוסי: בנקודת הזמן הזו אין לי תלונות. יש פה ושם דאגות, אבל הן לא משפיעות על החיים.

גדי: יוסי, אני הגעתי לשמיר כנח"לאי בשנת 1975 ובעיני, ולא רק בעיני, אתה נתפסת תמיד כקיבוצניק שורשי ומחויב, צנוע, אכפתי וערכי. עם תארים מחייבים שכאלה - מה אתה מאחל לקיבוץ העומד לחגוג יום הולדת 80? **יוסי:** הייתי רוצה כמובן שההצלחה של שמיר תימשך. אנחנו בדרך הנכונה, והשאלה היא רק איזו קואליציות ייווצרו כאן. אני מקווה שהקיבוץ ידע לשמור על הערכים שעליהם אנחנו שומרים, וכאן חשוב לי לומר שאני שמח מאד על כך שאיזיק כהנא היה ליד ההגה בכל תקופת השינוי ושמר עלינו. שינויים צריכים להיעשות בזהירות ובהדרגתיות, לא באופן דרסטי ודרמטי. צריך לחשוב על כל מגזרי האוכלוסייה. הדמוקרטיה מתייחסת בכבוד רב גם לשמירה על זכויות המיעוט. אני מקווה שנזכור ונשכיל בשמיר לשמור על הצרכים של כולם.

גדי: תודה רבה, יוסי יקר. סיכמת במילים לא רבות עשייה מבורכת של עשרות שנים, תרומה עצומה למה ולמי שאנחנו כקיבוץ, ועל כך נתונה לך תודתנו, תודת הקהילה השמירית, מעומק הלב. נאחל לך בריאות טובה ככל שיתאפשר, משפחתיות מרגשת והמשך תרומה בדרכך להמשכיותו של הקיבוץ כחברה ערכית ומשמעותית.

עופר קלדרון

הוא בעל אזרחות צרפתית ודובר צרפתית, ושמע שמחקר בצרפת מצא כי 12% מהנשאלים היו ניטריים בנוגע להתקפת הטרור על ישראל. מאחר שהוא יודע לדבר מול קהל, החליט שעליו להביא את סיפורו לכמה שיותר אנשים, בעיקר לשנות את עמדתם של אלה שעדיין לא גיבשו דעה בעניין. היה צורך בהתארגנות כספית לקראת הנסיעה, וישי פנה אל מטה משפחות החטופים שסייע לו בכך. הוא נסע לפריז ופגש שם את בן דוד, ובמשך חודשיים התראיין כמעט מדי יום בכלי תקשורת שונים: תוכניות רדיו וטלוויזיה, אירועים קהילתיים ועיתונות. בערה בו ההרגשה שתפקידו להביא את ה"ניטריים" ל"צד שלנו". בני משפחתו בצרפת עזרו לו ליצור קשרים עם אנשי תקשורת שם, ובכל מקום שאליו הגיע הוא סיפר את סיפורו האישי, את סיפור האירוע ואת סיפורם של החטופים. בכל המפגשים הללו ביקש את עזרתם של בעלי החשיפה הציבורית הגדולה ביותר, שיירתו לעזור במאמץ לשחרור החטופים.

ישי החליט שעליו להיפגש עם האפיפיור ולבקש את עזרתו. העובדה שלאפיפיור יש מיליוני עוקבים וצופים הופכת אותו לבמה הגדולה ביותר בעולם להעברת המסר. באחד מהמפגשים שבהם ישי השתתף הוא פגש בישוף קתולי ואמר לו שהוא רוצה מאד להיפגש עם האפיפיור. "כולנו רוצים", ענה הבישוף, אבל נענה לבקשה וקשר את ישי עם נציג האפיפיור בצרפת, שהיה אמפתי כלפיו באופן יוצא דופן. תוארם של נציגי האפיפיור במדינות השונות הוא "ננציו" - Nuntius Apostolicus, כלומר "נציגו של הכס הקדוש", או

כמה מילים על המראיין שלי, ישי דן. הכרתי אותו כ"ישי דן" לפני כחמישים שנה, בהיותי תלמידה בבית הספר "עיינות ירדן" שאז נקרא עדיין "המוסד". ישי היה מאד נוכח במוסד כמורה, כמחנך וכבמאי של כל המופעים שלנו.

אחרי אסון השביעי באוקטובר נודע לי שמשפחתו של ישי נפגעה קשות באירוע, וכשחזרתי ארצה משהותי בלוס אנג'לס שמעתי שהוא מנהל מסע הסברה באירופה כחלק מהמאמץ לשחרור החטופים. מאחר שבימי מלחמה אלה אני מתגוררת ברעננה וקרובה פיזית לביתו של ישי, יצרתי עמו קשר ושאלתי אם יאות להפגש איתי ולספר לי את סיפורו. ברור שלא כל מה ששמעתי ממנו מתאים לשתף בעלון הקהילתי, אך אשתדל לספר על מסעותיו ופועלו אחרי האסון שפקד את משפחתו ואת המדינה.

ישי נולד בתוניס בשנת 1942, לאביו ד"ר ויליאם שהיה רופא של "ההגנה" בתוניסיה, ולאמו ז'נט. לארץ הוא עלה עם הוריו ואחיו אורי בשנת 1950, כשהיה בן שמונה, והמשפחה נקלטה בקיבוץ דן השכן לנו בגליל העליון. אביו היה רופא בתשעה ישובים בגליל והבנים התחנכו בקיבוץ. את שם המשפחה דן, כשם הקיבוץ, אימצו ישי ואורי ב-1953. במשך 45 שנים חי ישי עם משפחתו בדן, ולאחר מכן עבר להתגורר במרכז הארץ.

אחיו של ישי, אורי דן, התגורר בקיבוץ ניר עוז עם אשתו כרמלה, בת קיבוץ עין השופט. לפני ארבע שנים הוא נפטר ממחלת הסרטן. הקשר בין האחים היה הדוק מאד, ואובדנו של אורי היה קשה ביותר לישי.

בשבת השחורה שהו בני המשפחה בניר עוז, במקומות שונים. כרמלה דן ונכדתה נויה, בתה של גלית, שהייתה על הרצף האוטיסטי, היו בביתה של כרמלה; הדס דן קלדרון, בתה השניה של כרמלה, הייתה בביתה שלה בניר עוז והחזיקה את ידיה דלת הממ"ד עד לחילוצה; עופר קלדרון, בן זוגה לשעבר של הדס, היה בממ"ד בביתו בניר עוז עם שני ילדיהם, סהר (16) וארז (12). בסופו של אותו יום, אחרי שחולצה מהממ"ד על ידי כוחות הביטחון, הדס לא מצאה את אמה, את עופר ואת שני הילדים. תחילה סברו שכולם נחטפו לעזה, ורק מאוחר יותר החלה התמונה להתבהר: גופותיהן של כרמלה ונכדתה נויה נמצאו בביתה של כרמלה. עופר וילדיו סהר וארז נחטפו לעזה בידי חמאס. 52 יום היו הילדים ללא אביהם בשבי החמאס לפני ששוחררו. עופר עדיין בשבי.

לאחר כל אלה - ישי לא מצא מנוחה. עברו עליו לילות מסויטים עם מעט שינה וימים חסרי מנוח שבהם שאל את עצמו מה עליו לעשות. מה יש באפשרותו וביכולותיו לקום ולעשות כדי לנסות ולעזור להחזיר אותם הביתה.

בקיצור נון. אותו נון הזמין את ישי ואת בן דודו לביתו בפריז, והוא גם זה שארגן את הפגישה עם האפיפיור בוותיקן. תחילה הגיעה הזמנה כללית, למפגש כחלק מקבוצת ביקור, אבל ישי התעקש על פגישה אישית לשיחה אישית. כשהגיעו לוותיקן הם לא הורשו להיכנס עם השלט של שמות החטופים ותמונותיהם, וגם כאן ישי התעקש מול השומר: "כל אחד מביא מתנה לאפיפיור; זה מה שאני מביא". בהמשך הגיע האפיפיור, עבר על פני האנשים ועצר לידם לומר שלום. ישי הצביע על השלט שנשא ושאל אם הוא יודע מי בתמונה. האפיפיור ענה: "זה עופר". יותר מכך - האפיפיור אמר שחמאס "צריך להיעלם" ושיש להשכין שלום עם הפלסטינים, אבל קודם כל צריך להחזיר מיד את החטופים! ישי ביקש ממנו שיגיד זאת לכל שומעיו, ואכן - במיסה השבועית שלו בטלוויזיה, שבה צופים מיליוני מאמינים בעולם, חזר האפיפיור על הדברים. זו בדיוק הייתה מטרתו של ישי בכל פגישותיו והופעותיו - להפיץ את סיפורם של החטופים ולהביא אותו לתודעת העולם כולו.

ישי חושב שאחד מהדברים שקידם אותו לאורך מסעו ופתח לו דלתות רבות הוא יכולתו לדון בסכסוך כולו בצורה מאוזנת. הטענה החוזרת ונשמעת, כי "זה נורא מה שקרה לכם אבל לפלשתינאים גם קורה דבר נורא" נפלה אצלו על אוזניים קשובות. הוא אומר שתמיד היה

איש של שלום וחלק ממחנה השלום בארץ. הוא גם אינו אדם מאמין, ומציג את עצמו כ"אגנוטיסט". לעומת זאת הוא מאמין בבני האדם. אין בו רצון לנקום, ובעיניו חייב להיות פתרון של שלום ביננו לבין שכנינו. המראיינים השונים שעמם שוחח שמעו את מה שהיה לו לספר, אבל גם למדו שלדעתו הממשלה בישראל לא רק שאינה עוזרת אלא אף מטרפדת אפשרויות לשחרור החטופים. הדעה הזו שהוא מביע הביאה אליו בקשות למפגשים גם ממדריד, משם פנו אליו לאחר ששמעו את דבריו בקרית הוותיקן ובטלוויזיה הצרפתית.

ישי אומר שבמשך שהייתו בצרפת הוא לא הרגיש אנטישמיות באופן אישי, אלא התנגדות למעשיה של ישראל ולמעשי ממשלתה. הוא השתתף בצעדות נגד אנטישמיות וגם בצעדה של אמנים, ובכל מקום נשא את השלט עם תמונות חטופים. במצעד נגד האנטישמיות עצרו אותו 17 פעמים וביקשו שיסביר מהו השלט. הוא הסביר שבא מישראל וסיפר את סיפור משפחתו. כשהשתתף בדיונים שבהם נטען נגד התנהלות הצבא בעזה, הוא אמר שהיה רוצה לחסל את החמאס אבל ייתכן מאד שהדבר לא אפשרי. נימוק שהוא מרבה להשתמש בו הוא מספר הנפגעים הלא-מעורבים במלחמת העולם השנייה, שבה נהרגו אזרחים צרפתים רבים אבל הרבה יותר אזרחים גרמנים. האם זה אומר

למד על הפעילות והמעורבות הגדולה של בתו נעם דן במטה משפחות החטופים ועל פעילותו של בנו עדו שמעביר את המסרים לאנגלית ומדבר בכל הזדמנות. בתו של ישי, לי דן היא המתרגמת לשפת הסימנים בכל המחאות, וברור שהמשפחה כולה מגויסת למען שחרור החטופים.

ישי איננו יודע מה זה אופטימיזם; הוא איננו יודע אם הוא פסימי; הוא מציאותי. לפעמים הוא אולי אפילו מורבידי. הוא כן יודע לומר שתחושות של שמחה גדולה ותקווה הציפו אותו ביום בו סהר וארז שוחררו. כל הפחד שאפף אותו מאז השביעי לאוקטובר התחלף בגל אדיר של שמחה וגם של תקווה.

הוא אינו יודע מה מצבו של עופר או אפילו אם הוא בחיים. אינו יודע איך ומתי יגיעו לאיזשהו הסכם על שחרור החטופים. הוא אינו אדם מאמין, וכפי שהעיד על עצמו - הוא אגנוטיסט, כלומר אחד שאיננו יודע. והימים האלה של האי-ידיעה קשים ביותר.

שהגרמנים היו הצודקים? הוא שואל. במשפטי נירנברג העמידו לדין את הגרמנים, לא את מי שהפציצו ללא רחמים את אזרחי גרמניה (!). החמאס הוא זה שגרם להרס עזה, כי אין אפשרות להפריד שם בין אזרחים ללוחמי חמאס. אזרחים עזתיים רבים נכנסו ליישובי עוטף עזה בשבעה באוקטובר, בזזו ולקחו שלל וגם נשים. אנשי החמאס נלחמים מתוך בתי האזרחים או מתחתיהם, ובכך גורמים להרג של המוני אזרחים.

למרות שישי עבד עד לאפיסת כוחות, בערה בו אש המשימה. למזלו, העיתונאים כבר חיפשו אותו. כך הגיע אליו אחד מהעיתונאים החשובים בדרום צרפת שבא לראיין אותו כאן בארץ, ובאותו אופן גם הגיעה ההזמנה ממדריד, שם הוא הוזמן למפגש שבו נכח פיליפה ה-6, מלך ספרד. בשלב מסוים ניגש אל ישי אדם לא מוכר, מפמליית המלך, שאל האם הוא "הישראלי" וביקש שיחכה שיבוא לקחת אותו: "המלך רוצה לפגוש אותך". כך זכה לספר את סיפורו גם באזני מלך ספרד. אירוע

דומה היה בצרפת, שם ערך עמנואל מקרון טקס אזכרה לנרצחי השבעה באוקטובר ומצא זמן לדבר עם ישי. כשישי שאל איך הוא מרשה לעצמו מבחינה פוליטית לערוך טקס כזה, שמשודר בכל הרשתות הצרפתיות, כש-12 מיליון מתושבי צרפת הם מוסלמים, ענה מקרון שיש דברים חשובים יותר מהפגיעה במעמדו: "זה יזקק לזכותי כאדם, גם אם לא כנשיא". היחס החם של מקרון לישי ולמשפחת קלדרון בכלל היה ראוי לציון, כולל העובדה שהוא דאג לכך שגם לעופר היושב בשבי תסודר אזרחות צרפתית, כמו לשאר בני המשפחה. שתי משלחות משני בתי הנבחרים של צרפת באו ארצה כדי להיפגש עם משפחות החטופים בעלי האזרחות הצרפתית. הם ישבו איתם במשך שעות, שאלו שאלות והקשיבו לספוריהם. החיבוק והאמפתיה שקיבלו משפחות החטופים מהנשיא מקרון ומנציגי הממשל הצרפתי, גרמו לישי גאווה על היותו גם צרפתי. זאת כמוכן בניגוד מוחלט לחוסר היחס שנפגעי השביעי באוקטובר ובני משפחותיהם זוכים בו מצד הממשלה הנוכחית.

עם חזרתו לארץ נפגש שוב עם בני משפחת אחיו אורי ועם הילדים ששבו משבי החמאס. הוא שמע את סיפורי הזוועות שעברו הילדים;

אוריאל זכאי הלנה

לזכר שני לוק

אותי תזכר
אותי מכלן
תחת שמים צופרים
אני שגופי מאויים מגלים
אני ששמי נשבר בגרונות
שעורי חתום שירים זרים
זכר אותי
היה לי חוף אחר
הלכתי כמוסה
בצעיה הלבן
ובאת ודברת אותי
בלשון הים
ובלשון הספינות
ובאותיות ארגמן
ובאותות משנים
אני שאלו יכלתי לבכות
הייתי אורגת לה
כתנת אבנים
אבל זכר אותי
בהמלת עגורים נסים
בערפל פרענים
בליל מסמרות ומצחים
זכר אותי
בצעיה לבן
כמוסה
מאויים מתוקים.

סהר וארז קלדרון

נויה דן ז"ל

כרמלה דן ז"ל

אוריאל היא בתם של מיכל (פיקמן) ואבי זכאי. השיר
פורסם לראשונה בגיליון 2024 של כתב העת "מאזניים"

פינת הטבע של עירית / עירית שני

נרחבים ושופעים פריחה. הוא נפוץ בכל האזורים הים תיכוניים, והוא תת-אנדמי לארצנו. תפוצתו העולמית מצומצמת לארץ-ישראל ולסוריה.

פרחיו אופייניים למשפחת המורכבים: ה"פרח" שלו אינו אלא תפרחת, כלומר קבוצה של פרחים זעירים רבים המקובצים יחד לקרקפת. פרחים אלה הם משני טיפוסים שונים: בחוץ פרחים לשוניים ובפנים פרחים צינוריים. כל קבוצת הפרחים הזאת, הכוללת עשרות עד מאות פרחים, נראית כפרח בודד, לכאורה עם עלי כותרת לבנים ואבקנים צהובים, והיא נקראת קרקפת. אצל הקחון הפרחים החיצוניים הלשוניים הם לבנים, והפנימיים צהובים. הוא קרוב של הבבונג ומשמש ברפואה.

תלתן הארגמן – *Trifolium purpureum*, משפחת הקטניות

מין זה שייך לסוג גדול ומגוון במשפחת הקטניות (לשעבר הפרפרניים). מספר מיניו מגיע ל-280. בארץ יש 51 מינים, והוא הסוג השני בגודלו (במספר מיניו) בארץ, אחרי הקדד. ישראל היא מרכז חשוב בתפוצתו העולמית ובמחקר על אודותיו. עליו תלתניים, כלומר מורכבים משלושה עלעלים. התפרחות הן לרוב קרקפות מרובות פרחים, והפרח פרפרני ומייצר צוף. תלתן הארגמן הוא מין חד-שנתי של תלתן זקוף, שעיר.

חג הפסח - חג האביב! ובאמת ברור לגמרי שהאביב כבר פה. אחרי חורף גשום הגיעו ימים חמים, ואחריהם אפילו עוד קצת גשם, אבל בגדול "הגשם חלף הלך לו". המילה אביב משמשת אותנו לציון אחת מעונות השנה, אך לא כך היה בעבר. בספר שמות (יג, 4) מצומצם המונח 'אביב' לפרק זמן ספציפי, חודש אחד: "היום אתם יוצאים בחודש האביב", והכוונה, כמובן, לחודש ניסן שבו יצאו בני ישראל ממצרים. חודש ניסן כונה במקרא אביב, שכן הוא החודש שבו עומדים להבשיל גרגירי השעורה. בשלב זה הם עדיין רכים, כלומר במצב 'אביב'. המילה אביב מעידה על מצב צעיר, כי האביב הוא שלב בהבשלת הדגן: לאחר ההשתבלות והפריחה מתחילים הגרעינים להתמלא בחומר מוצק ובמים. בהגיעם להתמלאות המקסימלית מגיע מצב האביב לשיאו. לאחר מכן פוחתת כמות המים בגרעינים, והם מתקשים, מצהיבים ומגיעים להבשלה מלאה. לשלב זה ציפו תמיד בקוצר רוח, במיוחד בעתות של רעב. מצב האביב בשיבולת נמשך בין שלושה לארבעה שבועות. נראה שהביטוי "חודש האביב" משמעו "חודש ההבשלה", החודש שבו התבואה מבשילה. בחג האביב (פסח) מבשילה השעורה ומוכנה לקציר, וב"חג הקציר" (שבועות) נקצרת החיטה.

בעקבות הגשמים הרבים, צמחיית הבר האביבית ממש "משתוללת". מתוך האפשרויות הרבות בחרתי בפרחים שעדיין לא כתבתי עליהם.

קחון הגליל – *Anthemis bornmuelleri*, משפחת המורכבים

קחון הגליל הוא מין שכיח, ומופיע לעיתים במרבדים

גובהו 20-30 ס"מ והוא שכיח ויפה, ניכר בנקל ושונה מכל יתר התלתנים בתפרחתו ובפירותיו. העלעלים מוארכים ומחודדים. לעתים תכופות הוא גדל בכתמים צפופים ופורח מפברואר עד יולי, בעיקר במרס-אפריל.

פשתה שעירה – *Linum pubescens*, ממשפחת הפשתיים

פשתה שעירה היא צמח חד-שנתי שכיח, יפה-פריחה, המופיע במרבדים רחבים וצפופים. אם תסתכלו מעבר לגדר המערכת, מול משק הילדים, תוכלו לראות מרבדים ורודים שלו. הגבעול זקוף ולבן, שעיר, וגובהו 20 ס"מ. הוא כמעט שלא מסתעף. העלה מוארך, משונן או נושא שערות בלוטיות בשוליו.

פשתה שעירה פורחת באביב, מפברואר עד מאי. הפרח ורוד עז, כהה יותר באמצעו, ומקושט בשרטוט של עורקי אורך כהים. הוא מואבק על ידי זבובים ודבורים, והזרעים משמשים למאכל ולרפואה: נגד כאב בטן, אבנים בכליות, בעיות עיכול, תולעים, פצעים, טחורים, שיעול, נשירת שיער ואין אונות. משתמשים בזרעים בצורות שונות: חליטה לשתייה, זרעים קלויים לאכילה, ואבקת זרעים קלויים בשמן למריחה על פצעים.

שירים / נמרוד (נימי) קודלש

לחישה אחרונה

האביב העומד בפתח מבושש להופיע
לחזור אל חיינו ומהגשם הכה-כבד להושיע.
מסביבי פורחים פרחים של עצב ודמעות
ונפשי האבלה רוצה רק אותך לראות.

לו לעוד דקה הייתי אותך פוגש
ואומר את כל שרוצה נפשי.
כל כך מרוגש הייתי אז ניגש
ולוחש
אהוב ליבי, אתה תמיד תישאר בראשי.

שיר לילדי הקט

ילדי הקט ישן בחדרו, מסביב רוחות מלחמה.
גם אלוהים עצמו לא יודע מתי יגיעו גשמי הברכה.
והקור שבחוץ כה חשוך ואפל, לא רואים את האור
אך ילדי כה שלו, כה עדין, כה צח וטהור.
כמו גוש של אור הלוחט בחשיכה,
אור שמזכיר שלחיות יש בשביל מה.

ראיון עבודה / והפעם עם אייל צרויה

ייעודי לתוכנה, שמאפשר לעבוד אתה בנוף. הוא הפך חלק מהפעולות שלה להרבה יותר פשוטות ונעימות למשתמש. אנחנו ביצענו את פרויקט הגמר בהצלחה, וזו הייתה בעצם הפעם הראשונה שבה פרויקט גמר נופי מלא יצא לגמרי מתוכנת REVIT.

תוך כדי פרויקט הגמר, ובעקבות כמה תגבורים מוצלחים שהעברנו לסטודנטים במגמה, פנתה המכללה אל יקיר ואלי לתפוס פיקוד ולשנות את כל הסילבוס והמבנה של הוראת תוכנות המחשוב במגמת אדריכלות הנוף. אנחנו משמשים כמרצים כבר שנה שלישית, נהנים מהעבודה ומהדינמיקה עם הסטודנטים, ומאוד מסופקים מהעברת הידע המקצועי והקניית כלים ייעודיים לתחום הנוף לדור המתכננים הבא של המגמה.

אחרי הלימודים התחלתי לעבוד במשרד תכנון בכפר גלעדי, ויקיר התחיל לעבוד באותו סטארט-אפ חדש בתור מומחה מוצר. במהלך עבודתנו הגיעו אלינו כמה פניות מגורמים בשוק שרצו מידול או עבודה ב-REVIT. הבנו שבשלב זה כמעט שאין בשוק אנשים שיודעים לעבוד בנוף באופן מלא, ושהדרישה מהפרויקטים מגיעה למשרדים אבל כרגע אין להם כלים מתאימים להתמודד עם הדרישה.

הבנו שאנחנו בנקודת זמן מעניינת, ולכן בעצם הקמנו את החברה שלנו - Terra. בגדול, אנחנו מספקים

שירותי מידול והטמעה למשרדי אדריכלות נוף בכל הארץ. אנחנו עובדים בשיתוף פעולה עם כמה מהמשרדים הגדולים בתחום, וממדלים פרויקטים ציבוריים מגוונים ומעניינים בכל הארץ. כרגע המיקוד העיקרי שלנו הוא בתחום הנדל"ן, כיוון שממש מגיעה הדרישה העיקרית של יזמים לעבוד בטכנולוגיות מתקדמות. עבודה בשיטה זו חוסכת בממוצע כ-30% מזמן העבודה על פרויקט, ומדייקת את כתבי הכמויות והתכנון הסופי כיוון שהכל נעשה בתלת-מימד. המודל חי ב"ענן" בלייב אצל כל המתכננים, בתיאום מלא ואידיאלי של כולם.

המשרד שלנו יושב בקיבוץ, בקומה העליונה של בניין SPO. אנחנו עובדים הרבה באמצעות הזום שנכנס ונשאר בחיינו, ומצליחים לקיים משרד אדריכלות נוף שעובד בכל הארץ, יחד עם חיים איכותיים בגליל העליון (לא הכי רלוונטי לימים אלה, לצערנו...).

שמי אייל צרויה, ואני בן הזוג של מיה מירון. הגעתי לשמיר עם מיה לפני כשש שנים, התחלתי תהליך קליטה ולאחרונה התקבלתי לחברות. גדלתי והתחנכתי בכפר סבא. מגיל 12 בערך רכבתי על אופניים, ותמיד נמשכתי לעולם האקסטרים. אני עוסק בזה עד היום, ותחום ההתמחות שלי הוא קפיצות ותרגילים. במהלך הדרך התחלתי לעבוד בתחום ולקבל הכרה בעולם הסלופטייל הישראלי (פעלולים על אופני הרים על קפיצות עפר גדולות). אימנתי והדרכתי ילדים ומבוגרים במשך שנים רבות, ולימדתי רכיבה טכנית חלק מדור העתיד של ענף האופניים הישראלי.

כשהגיע הרגע לעבור לצפון לצורך הלימודים של מיה במכללת תל-חי, לא היה לי ברור מה אעשה. בתור בן

אדם שחשב שלא יצטרך ללמוד ויעבוד בתחום האופניים כל חייו, הגעתי לצפון והקלפים נטרפו כיוון שאין שום מתקן רכיבה אמיתי שאפשר לרכב בו בטווח של שעה וחצי נסיעה.

מפה לשם, ותוך כדי תחילת הלימודים של חבר קרוב בתל-חי, התחלתי להתעניין בלימודי הנדסאי אדריכלות נוף בהקשר של פיתוח תשתיות אופניים בישראל. היה נראה לי שזה מקצוע שישלב הרבה נושאים שמעניינים אותי ושקבל בו כלים לצאת לדרך הזו. התחלתי ללמוד, ותוך כדי הלימודים, גיליתי מקצוע מדהים ומעניין. מעבר לתכנון, שהיווה חלק נכבד מהלימודים,

נפתח לי עולם חדש של תוכנות מחשוב אדריכליות, ומהר מאוד הבנתי שזה תחום שמאוד מעניין אותי. למדתי המון עליו בצורה עצמאית, ורכשתי ידע וכלים מעבר למקובל בענף. זה המקום לציין שהיה לי פרטנר מדהים ללימודים, יקיר. שנינו היינו באותו ראש ודחפנו אחד את השני לרכוש עוד ועוד ידע בנושאי המחשוב (כיום הוא השותף שלי בעסק).

כשהגעתי לפרויקט הגמר החלטנו לקחת אתגר רציני ולנסות לבצע אותו בתוכנה שהיא חדשנית בתחום הנוף ונקראת REVIT. היא משלבת תכנון בדו-מימד, תלת-מימד ושימוש בדאטה ופרמטרים, ובעצם היא התוכנה הכי חכמה בשוק. ייעודה העיקרי הוא אדריכלות, אבל בשלב שבו הכרתי אותה היכולות שלה בתחום הנוף היו בחיתוליהן, כיוון שמידול פרויקט של אדריכלות נוף הוא מאוד מורכב, והתוכנה נבנתה במקור למידול מבנים. במקביל לכך - סטארט-אפ ישראלי חדש פיתח תוסף

מיומנה של רכזת הגיל השלישי / איריס פיאנקו-סרף

יפהפה שמשלב טבע, מים, הרבה צל ובכיוון השני - חקלאות! אור הכין לנו שולחנות וכיסאות ואנו פתחנו את שולחן הפיקניק האגדי שלנו עם מיני כיבודים שכל אחד ואחת מהמטיילים הביאו אתם. היה מושלם, כולל התה/קפה שהבאנו בתרמוס והכנו על הגזיה בשטח. מי שרצה שיתף ב"קלף ההשראה" ששלף קודם לכן מהחפיסה, מתנה אישית לכל משתתף. היו שהתחברו והיו שפחות, אבל היה כיף שהיו מי שרצו שיתפו.

להתפקקות בוואדי חברו אלינו אברהמי לנדסמן, שריתק אותנו בסיפורים על קיבוצו אילת השחר, על אנשי אילת ועל עצמו. הוא אדם חביב במיוחד, שמהנה מאד לדבר אתו ולשמוע את סיפוריו. זוגתו בשנים האחרונות, בתיה מכפר גלעדי, הוסיפה מידע מעניין הקשור גם לאנשי שמיר. המפגש עם שניהם היה בלתי רגיל.

הודנו לאנשי אילת השחר והמשכנו לתחנה הבאה, מפגש היקב בעמיעד, שם קיבל את פנינו שחר, מנהל המקום. הוא סיפר לנו את סיפור היקב תוך כדי טעימות - לא פחות מארבע כוסות של ליקרים טעימים ומשכרים, המיוחדים להם. לבקשת הקהל הופעלה מוזיקה ורקדנו מכל הלב.

בהמשך נסענו עם נהג האוטובוס החביב שהיה צמוד אלינו כל היום למסעדת אבו סאלח בצומת. שם חיכו לנו שולחנות ערוכים מכל טוב הארץ. לסיום, קפצה לבקר אותנו החביירה הוותיקה 'חיה שורה', הלא היא מיקה גליקסמן היקרה מראש פינה, בדמות מהעבר.

סיימנו את היום בשירת "הבאנו שלום" שפרצה כבר בסיבוב הגדול, והגענו הבייתה מרוצים מיום מלא חוויות. תודה לרחלי לנדמייסטר שהצטרפה לליווי הטיול ולצוות הטיולים של הגיל השלישי: אסנת פ', ערגה ב" ויעל ש', שצועדות איתי מאחורי הקלעים, תומכות, מציעות ומפרגנות. אני מודה לכל מי שבחרו לפנות את היום הזה ולצאת ביחד, בחברותא, ליום המהנה הזה. רק ביחד ננצח!

להתראות בטיול הבא.

טיול קצת אחר: אמנות, אנשים אוירה ואוכל טוב. קרוב, מסקרן ומעניין. הבטחתי לחברים: נצא לטיול מפתיע ומהנה, ונחזור לשנ"צ מאוחר, עד 16.00 נהיה בבית. בחודש מרץ יצאו חברי וחברות הגיל השלישי ליום כיף של ממש - במרחק של פחות משעה מהבית!

תחנה רשמית ראשונה: קיבוץ אילת השחר, שם פגשנו אנשים טובים באמצע הדרך. גאולה גלילי לקחה אותנו למסע בגלריה - בית הילדים המיוחדת שלה. העבודות של גאולה הן ציורי ענק, וראשית קיבלנו משימה: לתור בין החדרים והציורים ולבחור ציור אחד שמושך אותנו יותר מכל. לאחר מכן סיירו ביחד, ומי שרצה הצביע על הציור שבחר הסביר מה משך אותו בו. גאולה הסבירה מעט על אותה העבודה. לאחר מכן התכנסנו בחלל המרכזי של הגלריה וגאולה, שהיא בכלל בת כפר גלעדי, סיפרה על עצמה, על הציורים ועל חלק מהעבודות, ועל הדרך שעברה מאז ילדותה, בשנות ה-40 בכפר גלעדי, ועד היום. היה מרתק ונהנינו מאד. חלקנו אף רכש ספרונים שלה.

עברנו לגלריה הפחות רשמית אבל המעניינת מאד של יענקל'ה בארי, שמפסל בעץ. יענקל'ה סיפר לנו קצת על עצמו, ובאופן כללי הבנו שהחלק הוורבלי הוא לא החזק אצלו, אלא הידיים העובדות והראש המיוחד. יענקל'ה הוא יליד 1939, בן קיבוץ בית אלפא וכן כיתתה של אסנת פיאנקו שלנו (אמא). הוא נישא לבת אילת השחר וחי שם שנים רבות. בעברו עבד במפעל בקיבוץ, וכשהוא נסגר פתח אטלייה לעבודות ברזל ונפחות. הוא הכין הרבה עבודות על פי דרישת הלקוחות, ולימים החל לפסל בעץ. עבודותיו מיוחדות ומוצגות בצנעה בגלריה קטנה הצמודה לחדר העבודה שלו, ממש באותו מבנה בו היה המפעל בו עבד לפני שנסגר. היה ביקור מאוד מהנה גם אצל יענקל'ה בארי.

עברנו ל"ואדי", פינת חמד מקסימה באילת השחר שמטפחים אנשי הנוי. בסיור מקדים לקח אותי אור צפרוני, רכז הנוי לסיור ברחבי הוואדי וגם מחוץ לו. מקום

אחרי היעדרות ממושכת הלכתי לאחרונה לאורווה לבקר את הסוסים - חמש סוסות וסוס אחד. גיליתי שהאורווה נראית אחרת: נוסף לה מעגל רכיבה קטן ומסוגנן בחלק הקדמי, וגם מאחור, במקום שהסוסים נמצאים כשהם מחוץ לתאים, השטח התרחב וסודר.

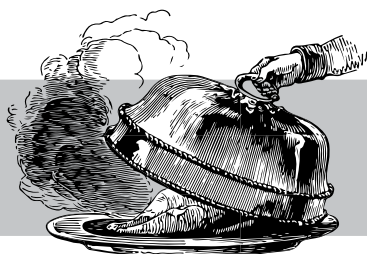
כמו אצל כולנו, גם אצל הסוסים השתנו החיים בשבעה באוקטובר. בהתחלה, כשרוב תושבי שמיר התפנו, נשארה רק אופיר בן חורין לטפל בהם. עכשיו, כשהמצב התייצב, אפשר לצאת מדי פעם לרכיבה קצרה. הסוסים עצמם התרגלו לרעשי המלחמה וכבר לא נבהלים כמו בהתחלה. ועדיין, רענן אומר שחוגים והילדים אינם מורשים לחזור לפעילות.

מי שמטפחת ומרחיבה את תחומי האורווה היא עדן שילוח, שמתחילה להכין חוג רכיבה בסגנון אחר, לקטנים וקטנטנים, וגם רכיבה טיפולית. עד שכל זה יתאפשר היא בונה, בעזרת רענן, סביבה מטופחת ומשודרגת שתאפשר גישה נוחה לאורווה וגם רחבת ישיבה ומקום להעמדת אופניים וקלנועיות. מצידה הדרומי של האורווה יוקם חדר מפגשים ובו גם שירותים.

הבטחתי לרענן שאשוב לשוחח עם עדן כשהמרכז החדש יפתח את שערי. בינתיים, עד שקצת יירגע מסביב, מגיעות מדי פעם הרוכבות הבוגרות, ורענן מגיע כמובן בכל יום לטפל בסוסים ולהאכילם.

צילום: אתי נוסבאום

מהמטבח שלי / רוית בן-זאב

לזניה ירוקה

אופן ההכנה

קוצצים בצל ושום, מטגנים ומוסיפים את עלי התרד. מבשלים עד שנשארים מעט מאוד נוזלים, מתבלים את התערובת ושמים אותה במסננת. מערבלים במעבד מזון את כל מרכיבי הגבינה ומוציאים לקערה. טוחנים את תערובת התרד ומוסיפים אותה לתערובת הגבינות.

מכינים את רוטב הבשمل: ממיסים בסיר את החמאה עם שמן הזית, מוסיפים את הקמח ומטגנים כדקה. מוסיפים חלב ומבשלים על אש בינונית עד שיסמך. מתבלים.

מרכיבים את הלזניה: שמים בתבנית מעט מרוטב הבשמל, ועליו מניחים שלושה עלי לזניה. עליהם מניחים תרד וגבינות, רוטב בשמל וגבינות מפוררות. חוזרים על התהליך ויוצרים ארבע שכבות. מכסים בנייר כסף ואופים בתנור שחומם מראש ל-200 מעלות. תחילה אופים 20 דקות עם נייר הכסף, ואחר כך עוד 20 דקות בלעדיו. רצוי לתת ללזניה לנוח לפני שאוכלים.

הירוק היום ירוק מאוד. אביב. הכל פורח והירוקים בשיאם. נטע, האחיינית שלי, פעילה מאוד בגינה הקהילתית, וקיבלתי ממנה צרור ענק של תרד ומנגולד. מכל הטוב הזה החלטתי לעשות לזניה ירוקה לפי מתכון שמצאתי, קל להכנה ומאד טעים.

מרכיבים

12 עלי לזניה

לתרד:

שתי כפות חמאה
שתי כפות שמן זית
בצל קצוץ
שש שיני שום
מלח ופלפל
חבילת עלי תרד

לגבינה:

שתי חבילות גבינת ריקוטה
שתי ביצים
ארבע כפות גבינת פרמזן מגוררת
מעט אגוז מוסקט

לרוטב הבשמל:

ארבע כפות חמאה
 $\frac{1}{4}$ כוס קמח
ארבע כוסות חלב

לפיזור באמצע:

חבילת גבינה מוצרלה
קצת גבינת גרוייר

למצוקת בן המשפחה משום שיש לנו אחריות על כל אחד מחבריה; אבל דווקא פה חשוב לקחת בחשבון כמה דברים:

א. חריגה מנוהל, או החלטה על הטבה אישית עלולות לגרום תגובה ציבורית שלילית, לפגוע באמון הציבור באובייקטיביות ההנהלה, וגם לערער נוהל מוסכם של מותר ואסור שהוא חלק מההסכם החברתי, קרי: מערך ההסכמות, הערכים והנהלים המעצבים את מסגרת החיים המשותפת.

ב. תוספת ההוצאה אינה יוצאת מכיס המחליטים עצמם אלא מכיסם של כלל החברים, שאינם שותפים להחלטה. לכן היא צריכה להישקל בזירות ובאחריות רבים במיוחד.

ג. כל כסף המופנה לסעיף שלא תוקצב יבוא על חשבון מישהו או משהו אחר, וצריכה להיות סיבה טובה מאוד להעברה כזו.

ד. חשוב לבחון האם החבר עצמו עשה הכל כדי לפתור את הבעיה לפני שפנה לקהילה. וגם - האם פנה לקבלת העדפה מסיבה מוצדקת והאם לקח בחשבון את משמעות הפניה על כלל הקהילה ולא רק על עצמו.

כל זה מביא אותנו גם לדילמת **ההחלטות הקטנות**: במציאות מתקבלות הרבה פעמים החלטות "קטנות" או סטיות קטנות מהמקובל והמוגדר, אבל אלה בהצטברות עלולות ליצור פער הולך וגדל בין היסודות המגדירים את זהות הקהילה לבין המציאות. פער כזה, אחרי הגיעו לרמה מסוימת, אינו משאיר להנהלות ברירה אלא לבחון ואף לשנת את בסיסי ההסכמה הקיימים, בלי שמישהו התכוון לכך כלל. דינמיקה זו מטילה על ההנהלות חובה גם בקבלת החלטות "קטנות" שוטפות, שיש צורך להסתכל קדימה ולהעריך את המשמעות המצטברת וארוכת הטווח שלהן.

תגובות הציבור להחלטות ההנהלה: לפעמים התגובה הציבורית להחלטות המיטיבות, אולי בצדק, עם גורם או אדם מסוימים, או העלולות להיתפש כמשפיעות לרעה על מצבם של אחר או אחרים, או המשאירות הרגשה של אפליה מתקנת שאינה מוצדקת - עשויה להיות שונה מזו שאליה התכוונה ההנהלה. סביר שתגובה כזו תושפע בעיקר מהפרשנות והמשמעות שהציבור ייתן להחלטה, משום שאינו חשוף לכל המידע והשיקולים שעמדו בבסיסה. לכן חשוב שההנהלה תיקח בחשבון גם את האופן שבו תתפרש החלטתה ותשתדל לתת לה רקע, ניסוח והסבר שימנעו ככל האפשר פרשנות מוטעה. חשיבות הפרסום המדויק רבה כיוון שכאמור -

מאמר קצר זה מביא מחשבות ולקחים המבוססים על ניסיוני כנבחר ציבור בהנהלת הקהילה האחרונה, בשילוב הניסיון הציבורי הרחב שצברתי במהלך השנים בשמיר ובקהילות קיבוציות אחרות. במרכז עומדת מורכבות מערכת השיקולים שצריכה להנחות את תהליכי קבלת ההחלטות הנדרשות לקיום הקהילה.

מורכבות: כיוון שקהילה קיבוצית היא שלוב בין מגוון של פרטים, משפחות בודדות, "משפחה מורחבת" וארגון עסקי - היא מוגדרת במדע כארגון בעל שזירות גבוהה, כלומר ישות בעלת זהות ייחודית ומוגדרת שהיא מעוניינת לשמר, והכוללת ומשלבת משפחה עם עסקים ומנוהלת על בסיס של עקרונות, ערכים ונהלים מוגדרים. משום כך, ההחלטות שמקבלים גופי הניהול השונים שלה צריכות להישקל מתוך מגוון של היבטים ברמת הפרט, המשפחה, הכלל והעסק, ובנוסף - גם ברמה המיידית הפרקטית וגם ברמת ההשפעות העתידיות שלהן על קיום הערכים, העקרונות והנהלים שלה. לדוגמה: להחלטה על קליטת בני התושבים יש היבטים אישיים ומשפחתיים ספציפיים ומידיים, אבל היא תשפיע בשנים הבאות על כלל דמות הקהילה ואופייה. או ההחלטה עד איזה גיל ובאלו תנאים אפשר לקלוט בני קיבוץ לחברות. גם לה יש משמעויות אישיות ומשפחתיות מיידיות, אבל גם קהילתיות עתידיות.

סך כל החלטות האלה ותוצאותיהן, בהצטברותן, יוצרות, מעצבות ומעדכנות את דפוסי החיים וגם מעדכנות את **תבונת הקהילה**. זו מבטאת כאמור את סך התובנות והלקחים המצטברים בה, הנובעים מהתמודדות המתמדת עם האירועים והדילמות שהמציאויות החיצונית והפנימית מציבות לפניה. תבונה זו תשפיע בהמשך גם על קריאת המציאות, גם על תפישתה ופירושה, וגם על אופי ההחלטות והתגובות לאתגרים החדשים שיפגשו את הקהילה. אם כך - כל ההחלטות שהקהילה מקבלת נמצאות תמיד תחת ההשפעה המשולבת של "התבונה" הקיימת מצד אחד, ותחת לחצי המציאות המיידית מצד שני. שילוב זה גורם לשינוי ולעדכון בפועל גם של התבונה וגם של אופי הקהילה.

דילמת הפרט והכלל: ההשתתפות בהנהלות בכלל ובהנהלת הקהילה בפרט מזמנת התלבטויות המתייחסות גם לרמת הפרט וגם לכלל, ולעתים מעמידות בפני המחליטים קשיים רגשיים ומנטליים. למשל, כשבאה פנייה אישית לפטור או לחריגה מנוהל קיים, או לעזרה כספית חריגה לשם פתרון סוגיה אישית, הרי שכנציגי **המשפחה המורחבת** הרגש והנטייה הטבעית יהיו לסייע

החידון של גדעון

/ גדעון ורדי

1. מהו השם הנפוץ ביותר בישראל לרחוב?

- א. הזית
- ב. הרצל
- ג. ירושלים
- ד. העצמאות

2. מי מהבאים אינו שמו המקורי של זמר ישראלי?

- א. פימה שמוקלר
- ב. יגאל בשארי
- ג. שמשון טווילי
- ד. צביקה פיק

3. איזו "קללה" אינה קיימת / לא התקיימה בספורט העולמי?

- א. קללת הבמביו
- ב. קללת גביע המחזיקות
- ג. קללת בלה גוטמן
- ד. קללת מינכן

4. מי שר/ה, בדרך כלל, את "והיא שעמדה" בסדר פסח בשמיר?

- א. חנה עמלני
- ב. ערגה בן יעקב
- ג. אוריאל בן יעקב והלהקה
- ד. שלישיית מעיין (עוזי צור, עודד שולר ז"ל ויובל יגר)

5. באיזו שנה בוטל החוק האוסר על קיום יחסי מין הומוסקסואלים בישראל?

- א. 1960
- ב. 1988
- ג. 1991
- ד. 1995

התשובות בעמוד 30.

כל החלטה משפיעה על רמת האמון הציבורי בהנהלות, ופרשנות שלילית עלולה לפגוע באמון זה.

חוסן קהילתי: חוסן הוא חיוני לקיומה של קהילה, והוא נבנה או נהרס בדרכים שונות. חלק ממנו נשען על רמת האמון הציבורי בכך שהנהלות פועלות באופן קשוב והוגן כלפי כולם, ובעיקר שומרות על **ההסכם החברתי** גם כשנסיבות מיוחדות מביאות פרטים לבקש אישור לחריגה ממנו. לכן על ההנהלות להיזהר מהנטייה הטבעית להיות נדיבות או סלחניות, ולזכור שלעיתים טובת הכלל מחייבת ב"נוקשות" שפרושה להקפיד על קיום הגבולות המוסכמים. חלק אחר נשען דווקא על יכולתן של ההנהלות להגיב למצבים חדשים בשינוי ובעדכון אורחות החיים, כלומר ליצור גבולות חדשים ולתת תשובות פרטניות וקהילתיות חדשות, תהליך המשפיע על "זהות", הקהילה, או בשפה אחרת - לגלות **מנהיגות** שפירושה נכונות לקבל החלטות ולהיות אחראים לתוצאותיהן.

תבונה, אמון וחוסן: הבנת הדינמיקה הזו עשויה לסייע להנהלות לקבל החלטות נכונות ומדויקות יותר, שישפיעו בהמשך על רמת אמון הציבור בהן. אמון זה בכלל, ובשעות משבר וקושי בפרט, הוא קריטי ליכולת הקהילה לתפקד בהצלחה. החלטות ההנהלה, אופן קבלתן ודרך פרסומן, ובהמשך גם העמידה בהן, נבחנים כל הזמן על ידי הציבור ומשפיעים על רמת האמון שלו.

זהות: האופי והזהות הקהילתית של שמיר, שנקבעו עלי ידי מקימי הקיבוץ, שונו לא כל כך מזמן בהחלטה מסודרת ומשותפת של חבריו. ההחלטות החדשות קובעות אמנם הסדרים ונהלים חדשים, אבל גם משמרות את העקרונות והערכים העיקריים של קהילה שיתופית. הדילמות החדשות העומדות בפני ההנהלות מבפנים, וגם שינוי התנאים החיצוניים, שאינו בשליטתנו, יוצרים לעיתים ניגוד או מתח בין הקיים לנדרש. תפקידן של ההנהלות לשלב בין שימור הבסיס הערכי של הקהילה, כמו השותפות והאחריות ההדדית, לבין הובלה בשעת הצורך של שינוי אורחות החיים, שגם יאפשר את המשך קיומה וגם יקיים את הזהות הרצויה לה.

סיכום, אמון הדדי בין חברי הקהילה בכלל ואמון בהנהגה בפרט, ושילוב בין שינוי שימור, הם צרכים חיוניים לקיום קהילה בריאה. הדבר מחייב את ההנהלות לקחת בחשבון בעת קבלת החלטותיהן שישה שיקולים לפחות: השפעת ההחלטות על הפרטים המעורבים בהן ישירות; השפעתן על הפרטים האחרים בקהילה, המושפעים מהן בעקיפין; הפרשנות והתגובה הציבורית; רמת האמון הציבורי; אופי הקהילה כיום, וכיווני ההתפתחות העתידיים שלה לצד המשמעות הכלכלית של ההחלטות.

שלום לחברי קהילתנו היקרה

בהתאם לרוח התקופה, גם כאן אנחנו מתמודדות עם בעיית מלאים, חנויות סגורות ועיכוב בזמני משלוחים... יעד הסיום הוא סוף נובמבר 2024.

טיולי שבת

למרות שהשנה לא יצאנו לטיול הקיבוץ הגדול, **דודו טריגר** החליט שלא נוותר על היציאה לטבע, וכבר שלושה חודשים שהוא מוביל טיולי שבת למשפחות צעירות, בוגרות ולכל מי שנהנה מיציאה לטבע.

עד כה יצאנו לשלושה טיולים ובחודשים הבאים צפויים לנו עוד טיולים, ובקרוב נזכה גם לצאת לטיולי מים צוננים.

מה צפוי לפסח

מכיוון שאין לנו אפשרות להתכנס בחדר האוכל, נאלצנו ללוותר השנה על סדר הפסח הקיבוצי. מקווה שבשנה הבאה נוכל לחגוג יחד!

במהלך חול המועד תומר שרון האלוף יגיע אלינו ליום שלם, יעביר פעמיים שעת סיפור לילדים הקטנים והגדולים יותר, ובערב יצחיק אותנו בסנד-אפ למבוגרים בלבד!

בנוסף, עוד תגיע אלינו תחנת השידור הניידת של רדיו קול הגליל העליון, ונשדר מפה שעה שמירת לתפארת.

מועדי זיכרון וחגיגות עצמאות

אם יש משהו שאין לנו ספק שנציין יחד, זה את אירועי יום הזכרון ואת יום העצמאות!

צוות יום הזכרון כבר עובד על תכנית מותאמת לערב וליום עצמו, וצוות עצמאות יתכנס בקרוב לחשוב איך נכון לנו לחגוג עצמאות עכשיו.

שבוע לפני נציין את ערב יום הזכרון לשואה ולגבורה, עליו **נאוו כגן, גדי להב ורינת פברמן** עובדים.

מאחלת לנו שהתקופה הקרובה תהיה שקטה ובטוחה, שנוכל לחגוג ולשמוח, ובעיקר להתכנס יחד כקהילה סביב הדברים שחשובים לנו.

צרויה

לקח לי קצת זמן להושיב את עצמי לכתוב את הטור ההנכחי, גם בגלל הקושי האישי שלי להושיב את עצמי לכתוב, וגם כי התקופה הזאת מתאפיינת, אצלי לפחות, שבחוסר שקט ותחושת פיזור כללית, כשהתחושה היא שיש המון מה לעשות בתרבות, ועם זאת הכל מבלבל ומסובך יותר.

רשמתי לעצמי ביומן - ביום ראשון לשבת ולכתוב טור לעלון - ובלילה שבין שבת לראשון הכל התערער לרגע והזכיר לנו כמה השקט שאנחנו חיים בו שביר ובר שינוי. נעם זאת, הזמן ממשיך ומביא איתו חגים ומועדים ואיתם מורכבויות של התקופה הנוכחית.

אז גם פורים הגיע אלינו,

ואיתו הרבה דילמות - האם נכון לחגוג עכשיו? והאם לא לחגוג בכלל עדיף? איך מאפשרים לעצמנו רגע להשתחרר ולשמוח יחד, בין המטענים הרגשיים שיושבים אצלנו?

לשמחתי, קם צוות פורים והרים את הכפפה, ויחד איתם ובשיחות עם חברי קהילה רבים, החלטנו לקיים מסיבה צנועה יותר, עם הופעה מצוינת של להקת **"רוחות הצפון"**. תודה ל**מיכל קמחי** שהובילה את הצוות, יחד עם **נימי ואופיר קודלש**, שלושה סטודנטים מהממים מהכפר, בשם **יסמין יצחקי**, **תהל קליינברגר** ו**אבישי חיות**. ומהצד תמיד בגיבוי, **מור מירון ואיל צרויה**.

היתה מסיבה כיפית וקלילה, שתי מילים שלא חשבתי שאצליח להכניס בתיאור של אירוע תרבות בתקופה הזאת.

בנוסף, יצא לנו משחק גמד ענק מצוין, בהובלת הסטודנטים מהכפר, ומעל שלושים משפחות השתתפו במשחק!

כולנו רקמה אנושית אחת

למרות שדחינו את חגיגות שנת השמונים, הרגיש לנו שעכשיו יותר מתמיד דרוש לנו פרויקט שמכנס אותנו סביב משהו שיקרה בעתיד, בתקווה כבר אחרי המלחמה. באחת משיחותיי עם אביגיל, כשאני מבקרת אותה במחסן הבגדים, קלטנו שפרויקט הרקמה שתוכנן לשנת השמונים מתאים פה בדיוק.

באותו היום, לגמרי במקרה, **מריה ברווין בלצר** כתבה לי שנראה לה שכדאי לפתוח את הפרויקט.

מריה מובילה את הפרויקט ובינתיים נרשמו מעל ארבעים משפחות, ואנחנו בדרך להגיע לארבעים ושמונה! נפגשנו כבר פעמיים לחלוקת בדים ולימוד רקמת צלבים, ורבים מהחברים והחברות כבר התחילו לרקום.

תשובות לחידון של גדעון:

5.	Ե 886Լ
7.	Ե ՌԼՆ ՈՒ ԴԵԼԻԱ
8.	Լ ԺՀՀՄ ՄԻՆԻՍԹԵՐ
9.	Լ ՏԻՎԻԴԱԿԱՆ
10.	Ճ ՍԴԿ

נזכור - נפטרו בחודש אפריל

שם	תאריך לידה	תאריך פטירה
אסתר אזיס	01/01/1888	07/04/1976
משה אפרת	25/01/1915	08/04/1995
אילן אשד	09/09/1945	19/04/2021
ציון שלמה בהט	26/07/1927	17/4/2023
דוד (דיד'ל) בולר	17/01/1915	01/04/2005
יצחק (מנו) בן-אפרים	25/12/1914	20/04/2006
רוזה גרוס	1907	1998
דבורה גרמן	05/06/1905	08/04/1981
אמנון הרדוף	11/11/1940	28/4/2022
איאן ואן רנדסברג	27/05/1967	29/04/2004
ג'ון חלפי	28/03/1950	12/04/2016
יהודית יגר	16/06/1919	12/04/1998
סימה יגר	02/08/1939	30/04/2018
דוד יהודאי	18/05/1916	14/04/1985
ניסים יקותיאל	15/09/1933	08/04/1955
משה כגן	08/02/1922	26/04/2016
חוה (אווה) לנדמיסטר	14/06/1920	27/04/2008
בלה מן	09/03/1936	20/04/2001
גבי סגל	24/12/1956	03/04/1958
חנה עמלני	09/05/1909	25/04/2004
אברהם פלדמן	19/04/1951	15/04/1974
בן-עמי (עמי) פרבר	19/03/1951	20/04/1995
אשר (פליקס) פרי	22/03/1912	14/04/1950
חנצה רבקה קריגלר		07/04/1978
גיטה רונן	08/07/1925	17/4/2017
חיים שולר	22/01/1920	25/04/2001
חנה (נונה) שחם	12/09/1919	27/04/2014
איתמר שם-אור	21/01/1983	21/04/1985

אשר (פליקס) פרי ז"ל

חנה עמלני ז"ל

